

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

"Fans of *This Is Us* as well as love stories . . . will devour Shalvis's latest." —*Library Journal* on *Almost Just Friends*

Mistletoe in Paradise

A Christmas Novella

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

"Fans of *This Is Us* as well as love stories . . . will devour Shalvis's latest." — *Library Journal* on *Almost Just Friends*

Mistletoe in Paradise

A Christmas Novella

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

M e o e
i n
P a a d i e

Bir Noel Romanı a

J L L
S H A L V I S

A V O N

Bir HarperCollins Baskısı Pöblish6TS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13 Epilog

Yazar Hakkında
Ayrıca Jill Shalvis
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Önsöz

Noel, on iki yıl önce

On dört yaşındaki Hannah Banfield bir uçurumun tam kenarında duruyordu. Zihinsel bir uçurum değil, ki bu daha az korkutucu olurdu. Hayır, gerçek bir kayalıkta duracak kadar aptaldı, ayak parmakları havada, yüz binlerce metre aşağısında girdap gibi dönen Karayip mavisi-yeşil denize bakıyordu.

"Yirmi," dedi yanındaki eğlenen erkek sesi. "Yirmi metre."

Bakışlarını on beş yaşında yaşlı ve bilgelik dolu James Webber'a kaydırdı. "Öleceğiz."

Uzun boylu, iri yarı, dağınık koyu kahverengi saçları Bir kesiğe ihtiyaç duyan adam ona çarpık gülümsemesini gösterdi. Sörf şortu neredeyse dizlerine kadar sıyrılmıştı ve bir teki, buraya gelirken kazara ona çelme taktığı için sıyrılmış ve kanamıştı. "Ölmeyeceğiz," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerini kapadı ve onun alçak ama kararlı güven tonuyla derin bir nefes alarak içinin dolmasına izin verdi. Nemli, tuzlu deniz meltemi içini ısıttığında gözlerini açtı ve etrafındaki küçük özel alana bakarak durakladı

Ailelerinin her zaman Noel kaçamaklarının en az bir gününü geçirdikleri ada. Parlak beyaz kumlara, palmiye ağaçlarına ve yemyeşil kayalıklara baktı, bunların hepsi sadece

California Sierras'taki evindeki karlı dağ manzarasından olabildiğince uzaktaydı.

James onu dürttü. "Yaşayacağımızı nereden biliyorum biliyor musun? Çünkü Jason yaptı. Bak."

İkisi de James'in aşağıdaki suda yatan kardeşine baktı, onlara çılgınca el sallıyordu. James'ten bir yaş büyük olan Jason onların korkusuz lideriydi ve bu yüzden ilk o atlamıştı.

Anneleri en iyi arkadaşlardı. Kadınlar birlikte büyümüşlerdi ama yetişkin olduklarında Amerika Birleşik Devletleri'nin farklı kıyılarında yaşıyorlardı. Hannah'nın üvey babası Harry yıl boyunca kiralık bir yatın kaptanı olduğu için, iki aile her yıl Noel'den önce birlikte olmak için gemiyi kiraliyordu. Bareboat charter denen bir tekne kiralamışlardı, yani uygun fiyatlı olması için mürettebatın tüm işlerini onlar yapıyordu, hiçbirinin umurunda değildi. Belki annesi hariç, Teknede yemek pişirmeyi ve temizlik yapmayı sevmeyen biriydi.

James ve Jason için yıllık gezi, soğuk New York kışlarından uzaklaşmak için bir fırsattı. Ama Hannah için çok daha fazlasıydı. Miami'den New York'a bir haftalık Thomas ve dönüşü çocuk olabileceği bir yerdi, çünkü Gerçek Dünya'daki hayatı Tatil Dünyası'ndakinden çok farklıydı. Bu bir hafta boyunca özgür olacaktı. Mutlu olacaktı. Ayrıca Webber kardeşleri en yakın iki arkadaşı olarak görüyor ve onlara herkesten daha çok güveniyordu.

James yumuşak bir sesle, "Bu iş sende, Hannah Banana," dedi.

Tanıdığı en vahşi, en maceraperest insan olabilirdi ama onu asla tehlikeye atmazdı. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve son bir kez daha suya baktı. O

Bunu yapmak istiyordu, öyle olmasa da onun da spontane ve eğlenceli olabileceğini göstermeyi çok istiyordu. O zaman

Karayip Denizi'nde köpekbalığı var mıydı? Vardı, değil mi?
Sertçe yutkundu. "Yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

"Hey. Hey, sorun yok." Daha büyük, daha sıcak eli onunkine kaydı ve sıktı. "Ama sana sahip olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Onun denizle aynı renkteki sıcak mavi-yeşil gözlerine baktı ve bir anda inandı. Ona her zaman sahipti. Belki hayatındaki diğer tüm insanlar onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama o asla. Bir kez bile.

O da yavaşça başını salladı.

Ona bunu düşünmesi için bir saniye daha vermeyecek kadar akıllı olan adam, onu da kendisiyle birlikte Karayipler'in ılık havasına çekerek atladı.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Noel'den dört gün önce, günümüz

Hannah Miami'deki bir rıhtımda, uygun bir şekilde Terapist olarak adlandırılmış geminin önünde duruyordu. En iyi dönemini on yıl kadar geride bırakmış olan yetmiş metrelik motoryat, tatil için dekore edilmişti hayatının bir santim içinde. Dehşetle ona bakıyordu. Şarabı kesmek için bu ayı seçmemiş olmayı diledi. Çünkü buraya gelmek için iki uçak, bir tren ve bir otomobil kullanmıştı ve tansiyon ve kalp hastalıkları hakkında endişelenmek, ne yapacağının yanında ikinci planda kalıyordu. gemideki yüzü.

Ne yazık ki, bir görevdeydi ve o kadar berbattı ki Görevi, avuç içleri terlese bile bunu şahsen yapmasını onu yetiştiren adama borçluydu.

Ve dizlerinin arkası.

Görev: Üvey babası Harry'ye annesinin boşanmak istiyordu ve bu arada, kağıtlar imzalaması için çantasındaydı. Oh, ve Mutlu Noeller.

Çok kolay.

Harry'yi sevmesi dışında. O şimdiye kadar tanıdığı tek babaydı. Ondan önce çok az olan hayatına eğlence, macera ve mizah getirmişti. Onun biraz köhne ama çok sevdiği yatını seviyordu. her Noel'i geçirebildiği kadar geçirdi.

Karayıpler'e yelken açarak kıştan kaçmayı unutmayın.

En azından altı yıl öncesine kadar.

"Ahoy, Smalls!" Harry'nin gür sesi teknenin güvertesinden geldi. Üzerinde bermuda şortu, üzerinde parlak bir çiçekli kısa kollu gömleği ve Albert Einstein saçlarına taktığı Noel Baba şapkasıyla ... evi gibi görünüyordu. "Gemiye gelin," dedi.

"Bu bebek kendi kendine yelken açmayacak." diye seslendi.

Bunun doğruluğunu bilen Hannah güldü, sonra çantasını açıp büyük kırmızı bir fiyonk çıkardı ve bu yıl ona vereceği tatil hediyesinin The Therapist'teki varlığı olacağına dair verdiği sözü tuttuğunun kanıtı olarak başının üstüne koydu.

Rıhtımdan gemiye geçiş platformu olan geçide yöneldi, ki bu bile başlı başına tuhaftı. Buraya geldiği onca yıl boyunca bir kez bile gemiye yürümemişti. Hayır, o düzdışarı koşuyor, istediği kamarayı - lombozlu olanı - alabilmek için kamarasını seçmek için yarışlıyordu. James ve Jason tarafından kapıldı.

Ama o zamanlar öyleydi. İşler değışmişti. Büyük bir şekilde.

Geçidin sonunda botlarını tekmeledi ve onları bekleyen ayakkabı sepetine bıraktı. Olduğu gibi

Böyle teknelerde geleneksel olarak ayakkabı giymek yasaktı ve çıplak ayaklarıyla orada durup her şeyi içine çekerken midesinin derinliklerinde bir çukur oluştu.

Neredeyse on yıl önce Harry ile annesinin arasının açılmasına neden olan da bu tekne olmuştu. Harry gitmişti ve sonunda annesi, "Ya ben ya da tekne," demişti. Harry tekneyi seçmişti.

Hatasını anladığında annesi hayatına devam etmişti.

Hannah, ailesi yerine gemiyi seçtiği için Harry'yi yargılamamak için çok uğraşmıştı. Annesi zor bir kadındı. Hannah bunu anlıyordu. Yani, çoğunlukla anlıyordu.

Hannah'nın yetişkin gözünden bakıldığında Therapist'in kenarları artık biraz pürüzlüydü, ancak beş metrelik kokpit uzantısıyla hala oldukça şaşırtıcıydı, Sıcak Karayip havasına yarı kapalı yarı açık tik ağacından devasa bir güverte, geniş bir mutfak ve kaptanın odalarının yanı sıra dört kamara.

Harry onu kocaman, sıcak bir kucak için kendine çektiğinde çantasını bıraktı. Gerginliğinin bir kısmını dışarı attı ve

anılar onu doldururken sıkı sıkı tutundu - ona öğrettikleri bisiklete bile binemeden tekne kullanması; her Noel'de bir hafta boyunca ona eğlence ve macera göstermesi, neşe Bütün bir yıl boyunca ona yetecek kadar.

Harry geri çekildi ve ona sırtıttı. "Sen şimdiye kadar aldığım en güzel Noel hediyesisin. Çok uzun zaman oldu. Seni en son bu baharda, bir haftalığına izne çıktığımda görmüştüm. ve balığa çıktık." Onun yanından geçip kalabalık limana baktı. "Annen nerede?"

Hannah gözlerini kırptırdı. "Um... ne?"

"Hani şu seni doğuran kadın var ya? Bu yıl geleceğini ve seninle seyahat edeceğini söyledi."

Teşekkürler anne. "O . . ." Birdenbire Hannah'nın cüzdanı Harry'nin boşanma kâğıtlarını tutan kâğıt omzuna ağır bir yük bindirmişti. "Görünüşe göre, o-"

"Bekle bir dakika. Az önce ondan bir mesaj aldım. Porto Riko durağımız olan San Juan limanında bizimle buluşacak ve ardından St. Thomas'a ve eve dönüş yolculuğumuzun son ayağında bizimle birlikte olacak."

Harry telefonundan bir şeyler okuyarak konuştu. "İşi uzadı."

Bu yalan karşısında Hannah'nın ağzı açık kaldı. Annesinin, Harry'nin değil. Ayrıldıklarından beri annesi hâlâ

Harry'nin umutlarını canlı tutmak için ara sıra onlara katılıyordu - erkek arkadaşları arasında, yani - sadece yeterince kez. Ama şimdi annesi son erkek arkadaşıyla evlenmek istiyordu. Harry'ye

Harry bu yolculuğa çıkmıştı ama cesaretini kaybetmiş ve kirli işlerini yapması için bir kuryeye para vermeyi

planlamıştı.

Hannah bir yabancının Harry'ye evrakları vermesine izin veremezdi, yapamazdı. İşte buradaydı, hem kendi geçmişinden hem de annesinin geçmişinden birkaç hayaletle yüzleşiyordu.

Harry ona sıcak bir şekilde gülümsüyordu. "Gelmene çok sevindim."

Zorla gülümsedi. "Ne zaman bir sözümü tutmadım ya da seni hayal kırıklığına uğrattım?"

Aynı şeyi söyleyemeyeceğini bildiği için, elli küsur yıldır güneşin altında olan sarp yüzünde suçluluk duygusu parladı. "Güvenilir olduğun kadar tatlısın da."

Doğru, tam da her kadının duymak istediği şey. Kendisini tanımlarken bir golden retriever için kullanılan sıfatların aynısını kullanıyor.

Harry şapkasını çıkardı ve telefonunu içine bıraktı. "Tatilde bundan daha fazla yok. Tek yaptığı kötü haber getirmek."

Şapkayı uzattı. Sanırım uçağa bindiğinden beri vızıldayan telefonunu duyabiliyordu. Şüphesiz iş için. Titreşimdeki kızgınlık seviyesinden bunu anlayabiliyordu. Cebinden çıkarıp ekrana baktı. Evet. Patronu Cynthia, ofistekilerin ona sık sık taktığı adıyla Tiran. Cynthia bunun bir iltifat olduğunu düşünüyordu.

"Hadi ama, Smalls," dedi Harry. "Bırak şu şeytanı modern toplumun yıkımını şapkanın içine koy. Bu yılki hediyem sensin ve her zamanki gibi seni 7/24 işinle paylaşmayı planlamıyorum."

"Tamam ama baba, unutma, seni biraz çalışmam gerekeceği konusunda uyarmıştım. Bu yolculuk için ofisten uzak kalmamın tek nedeni buydu."

Harry buna bir şey söylemedi. Onun yerine az önce köprüden gelip onun yanında duran kadın. Sally, uzun zamandır hostesiydi ve Cruise direktörü, Hannah'ya köpüklü bir eggnog ve küçük yeşil bir şapkayla tamamlanmış şenlikli bir elf başlığına benzeyen bir şey uzattı.

Sally, Hannah'nın yüzündeki ifadeye güldü. "Biliyorum. Ama Harry ısrar etti. Bütün yolcular ve işçiler

bu hafta tam anlamıyla bayram havasında geçecek."

Bu hafta Harry'yle tekneye binmenin özelliği para kazanmıyor olmasıydı, bu yüzden mürettebatına izin verdi, bu da herkesin güvertede olması anlamına geliyordu. "Kaç kişiden bahsediyoruz?"

Harry, Webber'ları kastederek, "Şey, Susan ve Dan, tabii," dedi. "Ve sen ve annen, ve-"

Hannah'nın telefonu tekrar çaldı.

Harry, "Hayır," dedi ve şapkasını salladı. O her zaman cep telefonlarını bir seyahatin başlangıcında topladı, çünkü Harry, işine gelene kadar görmemek üzere bir kenara koyamayacağı bir sorumlulukla hiç karşılaşmamıştı.

"Baba-"

"Hayır, hayır. Ve sana bir iyilik yapıyorum, güven bana."

Özür dileyerek yüzünü buruşturdu ama telefonu açtı.

"Hannah Banfield."

Harry gözlerini devirdi.

"Demek yaşıyorsun," dedi Cynthia o saçma sapan sesiyle, sürekli sinirli bir sesle. "Şu lanet telefonuna bakmamanın bir nedeni var mı?

çok büyük bir davanın karara bağlanacağı önemli bir hafta mı?"

Üç yıl önce kadın Hannah'ya bir şans vermiş, Hannah işe hiçbir deneyimi olmadan, sadece acı veren hırsıyla başladığında ona işin inceliklerini öğretmişti.

Hannah artık başarılı bir sağlık hizmetleri savunucusuydu, Memleketindeki hastane için çalışıyor ve ölümcül hastaların sigorta hakları için mücadele ediyordu. Yaptığı işten inanılmaz derecede gurur duyuyordu. Ancak Babasına Noel için ne istediğini sorma hatasını yapmıştı ve babasının cevabı tek bir şey olduğu için -kendisi- o buradaydı ve Cynthia

mide ekşimesi ve Hannah'nın davasını yargıç önüne çıkarma şansı. "Özür dilerim," dedi. "Ne oldu?"

"Size birkaç dosya gönderdim. Sorularımı işaretledim. İsteyeceğimiz son şey, yargıcın bu davayı

tatillerde."

"Bir göz atacağım," diye söz verdi Hannah ve bağlantıyı kesti. Babası cep telefonu için şapkasını karıştırdı. "Bu tatil."

"Hadi ama baba, yirmi yedi yaşına giriyorum, on iki değil. Peki diğer misafir kim?"

Harry ona çok kötü bir his vererek gülümsedi. Ama bu olamazdı. Annesi ona James'in Belize'de bir kız arkadaşıyla birlikte olduğunu söylemişti, bu da ona gayet uygundu.

Tamamen, yüzde yüz iyi.

Güzel.

Ailesi sorun değildi, onları seviyordu. Ama konu James'e gelince, duyguları karmaşıktı. İşte o zaman Harry'nin birine gülümsediğini fark etti.

Arkasından uzun bir kol uzanarak telefonu Noel Baba şapkasının içine bıraktı.

Yavaşça döndü ve bir patlamayla yüz yüze geldi. geçmişten. Nefesini kesen ve onu hareketsiz bırakan türden bir patlama. Aynı anda hem seksi hem de tanıdık olan ve ona en iyisini getiren türden bir patlama. ve hayatının en kötü anıları ona geri çarpıyor.

James Webber, ki kendisi Belize'de değildi.

Babası ona sıırttı. "Hey, WK! Seni görmek güzel evlat."

WK, Vahşi Çocuk'un kısaltmasıydı ve James'in bu lakabı hak ettiği pek çok yıl olmuştu. Artık yetişkin bir adamdı ama Harry ikisini de hâlâ çocuk olarak görüyordu.

Sapından hiç rahatsız görünmüyorsun James.

Harry ile sıcak bir kucaklaşma yaşadı. Sonra Hannah'ya baktı ve sonuç hem iyi hem de kötü haberdı. İyi haber, Hannah soğukkanlılığını korumayı başarmış ve ona "Burada olman hiç sorun değil," der gibi gülümsemişti. Kötü haber, çarpık gülümsemesi hâlâ öldürücüydü ve Sıcak mavi-yeşil gözleri hâlâ eğlence ve bela vaat ediyordu ve bunu yerine getirebileceğini biliyordu. Birdenbire buna ihtiyaç duydu

Umarım güçlü bir eggnogdur diyerek sağlıklı bir yudum aldı ve hemen ardından ciğerlerini tıkamaya başladı.

James onun sırtını sıvazladı, o da elini sallayıp babasına ters ters baktı. "Bakire mi?"

"Sana hep bakire servis yaparım." "Evet, ben çocukken."

"Sen hâlâ bir çocuksun." Kollarını iki yana açtı. "Çünkü ben sadece yirmi dokuz yaşındayım."

"Yirmi dokuz yıldır yirmi dokuz yaşındasın."

"Hey, kes şunu. Tatil Ülkesi'nde gerçekliğin bir rolü yoktur."

James Sally'den bir bardak aldı. İçti ve sonra gözlerinin içi gülmeye başladı.

Kesinlikle bakire değil.

"Vay canına," dedi babasına, gözlerini James'ten kaçırarak, çünkü doğrudan ona bakmak büyük bir hataydı. Nasıl oluyordu da şimdi o zaman olduğundan daha iyi görünüyordu?

Özellikle de o zamanlar çıplak olduğu için.

Onu en son ne zaman gördüğünü hatırlayınca güvertenin arka tarafındaki bara uzandı, koyu rom şişesini aldı ve bardağına doldurdu.

James eğlenmiş görünüyordu.

"Ben sizi işe koymadan önce ikiniz de gidip yerleşmelisiniz." Harry dedi ki. "Bir fırtına yaklaşıyor, bu yüzden Dan ve Susan gelirse, bunun önüne geçmeliyiz." Sally'ye kendisini köprüye kadar takip etmesi için başıyla işaret etti.

Onlar gittikten sonra Hannah yavaş bir nefes aldı. Harika. Ufukta bir fırtına ve midesinde bir başkası. Yumurta liköründen bir yudum daha aldı, tamamen yandığında işe yarayacağını biliyordu.

James orada durdu, gözleri eğleniyordu. Durduramadı Kendini hemen arkasına bakmaktan alıkoydu. Yalınayaktı, üzerinde ona tam oturan bir kot pantolon, düğmeleri çözülmüş ince bir Ordu yeşili tişört göğsünü sıkıyor ve karın kaslarını gevşetiyordu. Lanet olsun. Neden hâlâ ona çekici geliyordu? Gerçi fark etmezdi, bu haftanın menüsünde kesinlikle o yoktu.

Orada bulundum, mahvoldum.

"Hannah Banana ete kemiğe büründü," dedi. "Uzun zaman oldu." Kadın bir topak daha rom ekledi ve adam hafifçe güldü.

Kendisini aptallaştırmaya meyilli bakışlarıyla karşılaşmadan önce büyük bir yudum aldı. "Ben de seni kız arkadaşınla Belize'de olacaksın. Umarım terk edilmemiştir."

Gülümsedi. "Yolculuk öne alındı. Geçen hafta döndüm, ama Candy ve ben harika vakit geçirdik, bu yüzden endişe."

Gözlerini devirmekten kaçındı. Muhtemelen Candy son derece iyi bir insandı. Candy onu rahatsız etmiyordu. Uzun zamandır gördüğü her şeyden daha güzel görünen adamın orada durmasına sinirlenmişti.

James ayaklarının dibine bıraktığı spor çantasını aldı. "Ve sen gerçekten ihtiyacın varmış gibi görünen içkini bitirirken, ben de güzel kulübeyi alacağım."

Olamaz.

Göz göze geldiler ve birbirlerine sarıldılar. Aynı anda koşmaya başladılar ve bir an için yeniden çocuk oldular.

Ta ki James durup sancağı işaret edene kadar. "Hey, bu da ne?"

Bir enayi gibi kayarak durdu ve baktı. Hiçbir şey yoktu.

Ve James yine koşuyordu.

"Hilekâr!" diye bağırdı ve onun peşinden koştu.

Sadece güldü, hayat boyu spor yapmış birinin rahat zarafetiyle hareket etti.

Hiç kimsenin onu olmakla suçlamadığı bir şey.

Ona yetişmek için kendini zorlarken, yanlışlıkla -bir nevi- onu duvara çarptı. Hâlâ gülmekte olan adam onun kolundan tutarak arkasına çekti ve önden gitmeye devam etti.

Bu yüzden büyük silahlarını çıkardı ve kirli dövüştü. Yumuşak, acı dolu bir nefesle yere düştü.

"Lanet olsun," dedi. Arkasını dönerek onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ne oldu? Bileğin mi?"

"Hayır!" Ayağa kalktı ve koşmaya başladı, o kadar çok gülüyordu ki nefes alamıyordu. Bunu başarmıştı! Lombozlu kamarayı alacaktı. Kapıya varmadan hemen önce zaferle sırtarak döndü ve omzunun üzerinden ona kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdi.

İşte o zaman onu belinden yakaladı ve kapıya ilk ulaşmak için kenara itti.

Ama anlaşılmaya göre yatağa ilk gelen kişi o olacaktı. Böylece kız uçarak sıçradı ve adamın sırtına vurdu ve ... ikisi de aynı anda ranzaya düştüler.

Zıplarken gülüşüyorlar ve boğuşuyorlardı ve aniden James'in sırt üstü yattığını ve kollarını bacaklarını açmış bir şekilde yayıldığını fark etti. "Um ..." Kıpırdamadan ona baktı, kalbi çarpıyor, başı dönüyordu.

Onun ne hissettiğine gelince... hiçbir fikri yoktu. Duygularını saklamakta çok daha iyiydi, ama o kesinlikle duyguları yüzünden işkence gördüğünü umuyordu. "Güzel şapka," dedi.

"Kahretsin." Elf başlığını çekiştirerek çıkardı. Yayı da.

Kıpırdamamıştı, sadece ona bakmaya devam ediyordu, hava etraflarında çatırdıyor gibiydi ve bu çatırtı yaklaşan fırtına. Ani gerilimi kesmek gerekiyordu, Hannah ondan sıyrılıp yatağın ayakucunda topuklarının üzerine oturdu. "Görüyorum ki kazanmak için hâlâ her şeyi yapacaksın," dedi. şakaya döndü.

O da ayağa kalktı, gülümsemesi çoktan kaybolmuştu. "O zaman bu sefer kazanmak istediğim tek şeyin biraz huzur ve sessizlik olması iyi bir şey." Yataktan fırlayarak kapıya yöneldi.

"Gidiyor musun?" diye sordu arkasından. "Bu kulübeyi savaşmadan almama izin mi veriyorsun?"

"Artık çocuk değiliz, Hannah." Ağzı çok hafifçe kıvrıldı ama gülümsemedi. "Ve bunu seninle bir daha yapmayacağım. Bir kere yapmak bana yetti." Durakladı.

"İtiraf etmeliyim ki, seni o sundress'i benimle yarışmak, gelecek birçok gece boyunca aklımdan çıkmayacak."

Çoğunlukla bir oyalama taktiği olarak güneş elbisesine baktı, çünkü adam haklıydı elbette. Olanların hepsi onun suçuydu. "Bak," dedi alçak sesle, "Harry'ye bir şey vermem gerekiyor, sonra gideceğim, sen ve ailen bütün haftayı kendinize ayırabilirsiniz, Tamam mı?"

Şaşırmış görünüyordu. "Tamam."

Yani onu burada tutmaya çalışmayacaktı. Adil ama aynı zamanda incitici. Yataktan kalktı ve tekne sallandığında neredeyse yere düşüyordu.

Şok içinde birbirlerine baktılar.

"Biz-" Başını salladı. "Hayır. O yapmaz. Muhtemelen dalgalar geliyordur."

"Gelgit için çok erken." Lomboza doğru ilerledi.

"Kahretsin."

O da lomboza doğru koştu, onunla dirsek dirseğe geldi.

"Aman Tanrım."

"Evet," dedi acımasızca. "Yelken açtık."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Hem James hem de Hannah koşarak kapıya vurdular, az önce geldikleri yöne, dar koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya doğru hızla geri döndüler. James'in onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama onunki kesinlikle hayırdı. Hannah Banfield'la birlikte bu teknede sıkışıp kalmasına imkân yoktu. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

Gemiye ilk bindiğinde onu Harry'yle birlikte, sanki aradan geçen altı yıl hiç yaşanmamış gibi ayakta görünce dengesi bozulmuştu.

Belki Jason hala hayattaydı.

Tabii ki beyni yine onunla dalga geçiyordu. Çünkü Jason çoktan gitmişti.

James artık keder içinde boğulmuyordu. Başı suyun üstündeydi. Sonunda, sonunda yeni normaline alışmaya başlamıştı, en iyi iki arkadaşının gittiği bir dünyada yaşıyordu. Biri ölmüştü. Biri -Hannah- kendi seçimiyle gitmişti.

Ve işte buradaydı, 1.80 boyunda seksi kıvrımları ve yüzünün etrafında uçuşan kıvrırcık bal-kahverengi saçları, mutlulukla daha fazlasında boğulacağı sütlü çikolata gözleriyle

Unutmak için elinden geleni yaptığı bir gerçektir bu. Güvertenin üstünde etrafına bakındı, Miami'nin kıyı şeridinin çoktan uzaklaşmış olduğunu görünce afalladı ve kısa bir süre durdu.

Hannah onun arkasına çarptı ve adam onu sabitlemek

için arkasına uzandı. Kadın kendini tuttuğunda ona döndü, denizde birlikte mahsur kaldığı kadına, ilk kadına

hiç aşık olmamıştı. Ve mantıksal olarak o olduğunu biliyordu. Ona bakmanın bile kalbinin göğsünde yuvarlanmasına ve karnının altının ortaya çıkmasına neden olmasının mantıklı hiçbir yanı yoktu.

Ona anlam veremediği bir bakış attıktan sonra kokpite doğru yürüdü.

Harry orada durmuş, elleri dümende, dümeni yönetiyordu, Yanmamış bir puro çiğniyor, navigasyon sistemlerine bakarken tamamen rahat görünüyordu.

"Ne oluyor baba?" Hannah sordu. Harry onlara baktı. "Sorun mu var?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Harry James'e bakmadan önce üvey kızına bir sırtış fırlattı. "Az önce aileden bir mesaj aldım. New York'tan hiç çıkamamışlar. Büyük bir uçak kazası nedeniyle kar fırtınası. Bizi San Juan'da yakalayacaklar." Yürütmeyi durdurma . . .

"Bizi geri götür baba," dedi Hannah.

"Yapacak bir şey yok, Smalls. Bizim kendi fırtına sistemimiz var.

taşınıyor. Yine de endişelenmeyin. Eğer her şey planlandığı gibi giderse, bunun çok ilerisinde kalacağız."

"Baba, bu çok saçma. Sadece ikimiz için yakıt ve erzak harcamana gerek yok. Sadece bizi geri götür."

Kadının sesindeki duygusallık karşısında Harry bakışlarını ufuktan ayırıp ona baktı.

James yapmadı. Onu o sevimli seksi sundress'in içinde görmeyi çoktan özümsemişti. Ayrıca, kelimenin tam anlamıyla onun altındaydı ve bu da unutulması gereken pek çok şeyi harekete geçirmişti. Beyni bunu biliyordu, biliyordu. Ama geri kalanı tam olarak yetişememişti. Onu yıllardır görmemişti ve En son burada, bu teknede, onun kendisinden uzaklaşmasını izlediği zamandı.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Bizi geri döndür."

"Daha önce de söylediğim gibi, James'in ailesi Porto Riko'da bizimle birlikte. Eminim annen de öyledir." O

purosunun etrafında gülümsedi. "Kahretsin, yeniden bir arada olmak harika olacak."

"Baba, bu en az üç gün sonra olur."

Harry aletlere baktı, hızlı bir hesaplama yaptı ve başını salladı. "Aslında, ters rüzgârla birlikte belki dört bile olabilir."

"Bak, baba. . . sadece kalbini buna bağlama, tamam mı? Annemin nasıl olduğunu bilirsin."

"Hayır, bu yıl o geliyor," dedi Harry kararlılıkla. "Bunu hissedebiliyorum."

Hannah buna bir şey söylemedi, sadece koyu renk güneş gözlüklerini yüzüne kaydırды. Ama endişesini okumak zor değildi, muhtemelen haklı bir nedeni vardı. Leslie Banfield Söz verirdi ama sözünü tutmayı pek sevmezdi. Aynı Harry gibi. James büyürken Hannah'nın bu özelliğinden nefret etmişti.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Belli ki aklında endişeden daha fazla bir şey vardı.

James bu kadını tanıyordu. Ya da en azından bir zamanlar olduğu kızı tanıyordu. Cehennem kadar zeki, tutkulu ve

Önem verdiği kişilere inanılmaz derecede bağlıydı.

Bir zamanlar o da bu insanlardan biriydi. "Baba, bu hiç komik değil," dedi Hannah.

Ve evet, onda kesinlikle daha fazlası vardı. endişe dışında bir ses. Ona döndü. "Neler oluyor?"

Bakışlarını babasından ayırmadı. "Kaptanın bizi isteğimiz dışında kaçırmaması dışında mı demek istiyorsun?"

Harry içini çekti. "Annemi arayıp bu yıl Noel'i birlikte geçirmeyeceğimizi söyleyen kişi olmayı gerçekten istiyor musun?"

"Baba-"

"Şu küçük noktayı görüyor musun?" Harry ekranını işaret ederek sordu. "O biziz. Şuradaki diğer noktayı görüyor musun? Orası San Juan limanı. O kadar uzağa gitmemiz gerekiyor. Yani kişisel bir şey değil Smalls, ama haftanın herhangi bir günü sinirli bir Leslie'yle uğraşmaktansa sizinle uğraşmayı tercih ederim."

Suçluluk duygusu. Hannah'nın yüzündeki adı konmamış
duygu buydu ve şimdi tekrar parlıyordu. James'in
umurunda değildi. Tek umursadığı, en az üç, belki de dört
gün boyunca bu tekne de birlikte mahsur kalacakları
gerçeğiydi; tam bir k bus. Özellikle de Hannah'yla son kez
buluştuklarında ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri
olmadığı için.
birlikte olmuşlardı.

Kabul etmek gerekir ki, o zamanlar çok kötü
durumdaydı. Yıllar  nce Jason nadir görülen ve yanlış
teşhis edilen bir kalp rahatsızlığı yüzünden ölmüştü. Ailesi
dağılmıştı ve James de ...
kendini kaybetmişti. O kadar ki Hannah'dan hayatını
bırakıp onunla birlikte gezegeni keşfetmesini istemişti.
Reddetti ve onu hayaletledi. Muhtemelen akıllı olan oydu.
Ertesi yılı, babasının aile kereste işini yürütmesine yardım
etmekle geçirdi. Sonunda bir keşif rehberi olmuş, bu da
kalbini onarmıştı. Bir nebze. En son
Hannah'yı duydum, bir takımla çıkıyormuş.

Geri dönmekte ısrar edebilirdi. Harry'yi hayatının
 oğunda tanıımıştı. O pek çok şeydi ve makul
her zaman onlardan biri değildi, ama özünde iyi bir
adamdı. James'i isteği dışında burada tutmazdı.

Ama şimdi birbirlerine bakan Harry ve Hannah'ya
baktığında, ikisi de temkinli, incinmiş ve birlikte
yürümekten emin değilken, onları geri döndürecek kişinin
kendisi olmayacağını biliyordu. Bu günlere birlikte
 ihtiyaçları vardı; ikisini de önemseyen herkes bunu
görebilirdi.

Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, James onları
 nemsiyordu. Kabul etmek istediğinden daha fazla. Ama
bu, bunun bir parçası olmak istediği anlamına gelmiyordu,
bu yüzden döndü ve uzaklaştı, amacı
dikkat çekmemeye ve duygusal çalkantılardan uzak
durmaya çalışıyordu. Babası Porto Riko'da onlarla buluşur
buluşmaz kendi sorunlarıyla karşılaşacaktı. Ayrıca -ki bu
en önemlisiydi- ona bir ömür yetecek kadar duygusal
 alkantı yaşamıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

O gece geç saatlerde Bahamalar yakınlarında demir attılar. Hannah bütün günü Sally'ye yardım ederek geçirmişti. Akşam yemeğini hazırlamışlar, ertesi günün yemeklerini hazırlamışlar ve sonra da günlük bakım rutini aracılığıyla.

James'in babasına yardım ettiğinin farkındaydı ama yolları kesişmemişti - yetmiş metrelik bir teknede bu bir mucizeydi ya da kaçınma tekniklerini kullanan tek kişi o değildi.

İyi işti.

Telefonunu geri çalmak için kamarasına gizlice girmeden önce babasının her zamanki yatma zamanı kokteylini içip sızmasını bekledi. Kamarada görmek zor değildi.

Çünkü odanın her tarafına parıldayan ışıklar asmıştı, şenlikli kırmızı ve yeşil renklerde yanıp sönüyordu. Tatil ışıltısının arasından, şifonyerin üzerindeki telefonunu ve bir diğerini kolayca fark etti. Parmak uçlarında odaya girdi ama züccaciye dükkânındaki bir boğa bile olabilirdi ve kendi horultusundan onu duyması mümkün olmazdı.

İki telefona baktı ve James'e geri döndü. Telefonunu tartışmadan Noel Baba şapkasının içine bıraktı. Annesinden onun aile kereste işine yardım ettiğini ama aynı zamanda kendi keşif şirketini işlettiğini biliyordu. Elbette onun da telefona ihtiyacı vardı, değil mi? Ne de olsa, ya Candy ona ulaşmak mı istedi? Ya da mesaj atmak?

İç çekerek iki telefonu da aldı ve geri dönüyordu Odadan çıkarken göz ucuyla kendisini izleyen bir gölge gördü ve neredeyse çılgılık atacaktı.

James.

Ağzını açtı ama adam bir parmağını dudaklarına götürdü ve onu koridora çekerek babasının kapısını dikkatlice ve sessizce kapattı.

"Hannah Banana, seksi kedi hırsızı," diye mırıldandı. "Kim bilebilirdi ki?"

"Telefonuma ihtiyacım vardı. Yapmam gereken işler var." "Tabii ki var."

Kadın daha fazla açıklama yapmak için ağzını açtı ama adam başını salladı. "Beni ilgilendirmez," dedi.

Doğru. Ve doğru, ama küçük bir parçası üzgün mü hissediyordu?

Bir zamanlar birbirleri hakkında her şeyi biliyorlardı. Şimdi emin olduğu tek şey, adamın bu yolculuğu onsuz yapmayı umduğuydu. Sessizce bununla boğuşuyordu ki, elindeki iki telefondan biri

cebinden tanıdık olmayan bir ses geldi. Telefonu cebinden çıkarıp James'e fırlattı. "Beni ölümüne korkuttuğunda, telefonunu da senin için özgür bıraktığımı unutmuşum."

Sadece cebine koydu. Hâlâ çalışıyor. Kadın ona baktı. Adam kargo şortu giymişti ama hâlâ aynı tişörtü giyiyordu. Yatçılık kuralları gereği tik döşemeyi korumak için o da kadın gibi hâlâ yalınayaktı. Orada Biriyle yalınayak olmak tuhaf bir şekilde samimi hissettiriyordu. "Arayanın kim olduğuna bile bakmayacak mısın?" diye sordu şaşkınlık içinde. "Önemli olabilir. Belki de Candy'dir."

"Hattım kapalı. O da beni aramazdı."

Tamam, aslında bu ona hiçbir şey söylemedi. "Ama ..." Bu onun için anlaşılmaz bir şeydi. "Ya iş içinse?"

"Çalışmak için ulaşılabilir durumdayım. Buna tatil denir, Hannah. Herkes arada bir fişini çekmeli. Özellikle de senin gibi insanlar."

Gözlerini kısmıştı. "Benim gibi insanlar mı?"

"Bir hayatları olmadığı için işten kopamayan insanlar."

Kadın ona bakakaldı. "Benim bir hayatım var." "Güzel."

"İstiyorum!"

"İyi dedim."

Cebine baktı, içindeki telefonun ışığı yanıyordu. "Peki ya işiniz dışında size ulaşması gerekebilecek insanlar?"

"Benim için en önemli olan insanlar ya nerede olduğumu biliyor ya da burada."

Nefesini içine çekti, bununla ne yapacağını bilmiyordu, ayrıca "senin gibi insanlar" yorumunun acısı hâlâ geçmemişti.

"Babanla konuştun mu?" diye sordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Daha önce ondan bir şey sakladığını anlamıştım. Onunla konuşmak için burada olduğunu düşündüm. bir şey."

Hâlâ şeffaf olduğunu bilmek güzel. "Seni ilgilendiren bir şey değil."

Uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı ve son bir kez daha okunamayan bir bakışla karanlıkta gözden kayboldu.

Koridor.

Ertesi sabah Hannah şafak sökerken uyandı. Aslında bu ifade tam olarak doğru değildi. Uyanması için biraz uyumuş olması gerekirdi ama uyumamıştı. Orada uzanmış, hafif bir uykunun

Altındaki motorun titreşimi. Yine hareket halindeydiler. Başını çevirerek lombozdan dışarı baktı. Kazanmadığı ama yine de kazandığı lombozdan çünkü James ona savaşmadan vermişti. Sanki

savaşmaya değmezmiş gibi.

Ama bu başka bir günün sorunuydu. Ya da, bilirsin, asla. Şu anda, geçmişine ve kendisine sahip çıkması gerekiyordu.

hatalar - ki çok vardı. Yetişkin olmanın anlamı buydu, değil mi? Hepsıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Patronuna verdiği sözü tutmak için çalışırken tatil yapıyormuş gibi davranmaya çalışmak. Noel'den hemen önce babasına boşanma evraklarını vermek.

James . . .

Kendine kızarak bir mayo ve bir güneş elbisesi daha giydi; Aralık ayında Amerika'dan yeni gelmiş biri için bu gerçek dışı bir duyguydu. Evinde geçirdiği son derece soğuk sonbahar ve erken kıştan sonra, bir daha hiç ısınamayacağını düşünmüş, bu yüzden de ağır kıyafetler almıştı. O

üst kata çıkmadan önce kalın bir hırka kazak ekledi.

Muhteşem bir Karayip sabahıydı, zaten sıcak ve görkemliydi, bu rahatlatıcıydı ama aynı zamanda kalbini de acıtıyordu. Derin bir nefes alarak doğrudan köprü kapısını kapattı ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

Ama olmadı.

Bunun yerine, babasının ayrıldığı karısını tekrar görme fikrinden ne kadar mutlu olduğunu hayal ederek tereddüt etti.

Bunu onun kalbini kırmadan nasıl yapacaktı?

Cevap: Değildi.

Elini indirerek küfretti ve uzaklaşmak için döndü. Ama yapamazdı. Onun bilmesi gerekiyordu. Arkasını dönerek tekrar kapıya baktı. Tanrı aşkına, bir Nike gibi yap. ve sadece yap şunu. Tekrar kapıyı çalmaya çalıştı ama parmak uçlarını tahtaya değdiremedi. "Argh!" Gitmek için topuklarının üzerinde dönerken, bir tuğla duvara çarptı.

James.

Tabii ki. Çünkü bu yeterince zor değildi.

"Vay canına," dedi, hareket etmeden darbeyi kolayca emdi ve düşmesini engellemek için kollarını ona doladı.

Kendini yüzükoyun adamın boynunun kıvrımında bulması da bu şekilde olmuştu.

hiç evinde hissetmemiştir. Bir an için kıpırdamadı, nefes almadı, hiçbir şey yapmadı ama tam burada, bu teknede, onun kollarında, güvende, sağlam ve bakımlı olmanın anılarını gözden geçirdi.

Kız kıpırdamayınca kolları biraz sıkılaştı ve eğilip başını kızınkine yasladı. "İyi misin?"

Tabii. Kendini tamamen kaybeden biri için. "Hannah?"

Sesinin alçak tınısı bile gözlerini yakıyordu.

Bunun suçunu güneşe ve saçlarını yüzüne doğru savuran sabah esintisine atmaya karar verdi.

James bir çift sörf şortu ve İspanyolca bir şeylerin reklamını yapan bir tişörtle kendi halinde görünüyordu. Sıcaktı.

ve kızarmış ve o kadar tanıdık ki düşünmeden daha da yaklaştı.

Onu nazikçe sıkmadan önce durdu. "Hey," dedi usulca.

"Hadi bu kadar görünür olmayan başka bir yere gidelim."

"Neden?"

"Çünkü birilerinin seni ağlarken görmesinden nefret ettiğini biliyorum."

Burnunu çekti ve başını salladı. "Ağlamıyorum." Ama terliyordu. Kazağını çıkardı. "Sadece Alerjiler."

"Evet. Yüzleşmeye alerjin var," dedi kuru bir sesle ve parmaklarını olduğu yerden çözdü.

Gömleğini yumrukladı. Onu elinden tutup çekti.

köprüden uzakta, kış güverteye gelene kadar kış tarafa doğru iskele tarafında. Burası demirli ve karaya yakın oldukları günlerde konukların genellikle takıldıkları yerd. Burası

yarısı kapalı, yarısı gökyüzüne açık, dolu bir bar, yemek için masalar ve rahat şezlonglarla tamamlanmış ve şnorkel takımı ve yüzdürme aletleri gibi tüm oyuncakların bulunduğu yüzme platformuna götürdü - hepsi artık boştu.

James onları bir kat yukarı, karga yuvasına çıkaracak olan merdiveni işaret etti, orada iki kat yukarıda, gözetleme yerinde tek başlarına olacaktı.

"Isırmam," dedi. "Çok nazikçe sormadıkça ısırmam."

Bir an için baştan çıktığı gerçeğini gizlemek için gözlerini devirerek merdivene uzandı. Tırmanmaya başladı, altında sırasını bekleyen adamın farkındaydı. "Elbiseme mi bakıyorsun?" diye sordu.

"Bunu sadece sen ağlamadığında yapıyorum."

Homurdandı, sonra adamın bir şekilde üzüntüsünü biraz olsun azaltmayı başardığını fark etti. Merdivenin tepesinde, "yuvayı" koruyan bir korkuluğu olan yuvarlak bir platform olan karga yuvasına tırmandı. Birisi-Büyük ihtimalle Sally direği çobanpüskülü ile sarmıştı. Ayrıca, her şeyden çok Groot özentisine benzeyen, çevreye zarar vermeyen hurda kurdeleler ve tuzlu hamur süslerine benzeyen şeylerle süslenmiş küçük bir Noel ağacı vardı.

Kesinlikle Sally'nin işi.

Alan küçüktü ve hareket edebileceği en uzak mesafe belki üç adımdı. James yanına geldiğinde kendine sarılmış 360 derecelik muhteşem manzaraya bakıyordu Arkasında.

"Ee, neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi, kendini toparlamayı başardığı için gururluydu.

"Asla hiçbir şey değildir." Onun yanına gitti ve tüm dikkatini ona vermeden önce suya baktı.

Kendisini tuhaf bir şekilde savunmasız hissederek, duyguları hala rahat edemeyeceği kadar yüzeye yakınken, iç çekti. "Bu karmaşık."

"Evet," diye kabul etti. "Her şey öyle."

Evet, öyle. Ve bu James'ti, hoşuna gitsin ya da gitmesin - ki kayıtlara geçsin, gitmiyordu- onu herkesten daha iyi tanıyordu, birbirlerini bir süredir görmemiş olsalar bile. "Annemin yeni erkek arkadaşı ona evlenme teklif etti. Bir randevusu var. her şeyi seçtim."

"Ama o zaten evli," diye belirtti James.

"Doğru." Hannah vücudunda asılı duran çantayı okşadı. "Ondan boşanıyor. Evrakları aldım."

James şaşkın bir nefes verdi. "Tanrım, Hannah, adamı mahvedeceksin."

"Bak, biliyorum, tamam mı? Ama bir kuryesi olacaktı. dün yola çıkmadan hemen önce teslim etti ve ben ..." Başını iki yana salladı. Gözlerini kapattı. "Bu şekilde öğrenmesine izin veremezdim."

James'in sert bir nefes aldığını duydu. "O yapmamalı bunu yapmana izin vermemeliydi, Hannah. Seni asla bu duruma sokmamalıydı, hele hele bu hafta, tatil boyunca. Bu zamanın onun için ne anlama geldiğini biliyordu."

"Evet," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Biliyorum. Ayrıca kalp kırıklığının onun Sevgili Noel Baba listesinde olmadığını da biliyorum." Hayır. Oradaki tek şey oydu.

James bir parmağıyla onun çenesini kaldırdı ve gözlerini açana kadar bekledi. "Ve bahse girerim ki haberleri seninkinde yoktu," dedi sessizce.

"Hayır. Onu inciteceğimi bilmekten nefret ediyorum."

"Bu yıl bu yüzden buradasın, en azından haberi aldığında yanında sen olasın diye."

Uzaklara baktı, burada olmasının bir faydası olacağından emin değildi. "Hiç yoktan iyidir diye düşündüm."

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi ona, sesi alçak ve ciddiye. "Sen onun için önemlisin."

Umut ediyordu ama bazen o kadar da emin olamıyordu. "Yani Porto Riko'da bize katılmayacak."

"Bunu ona söyleyeceğini bilmiyordum," diye itiraf etti. "Sanırım bir süredir umut besliyordu."

Bunca zaman uzlaşma. Bunun asla olmayacağını öğrenmek onun kalbini kıracak. Bunu benimle ilgili hale getirmek istemem ama ona nasıl söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

Başparmaklarını gözlerinin altında gezdirerek, düşmesine izin verdiğinin farkında olmadığı gözyaşlarını temizledi.

"Anlıyorum.

Ve bu senin hatan değil, Hannah. Onun seçtiği yol değil ya da konu ona geldiğinde nasıl bu kadar uzun süre kafasını kumda tutmayı seçtiğini. Ama artık buradasın.

Eğer ben olsaydım

bunu daha sonra yapmaktansa daha erken yapardım.
Yara bandını yırt."

Adamın bakışlarıyla karşılaştı ve senin hatan değil sözüne şaşırdı. Entelektüel olarak bunun doğru olduğunu biliyordu ama duygular asla mantıklı değildi, en azından onun için. "Onun kalbini kıracağım."

"Evet, o hissi bilirim."

Oraya gitmesine şaşıran kadın derin bir nefes aldı. Aralarında olanlar hakkında konuşmamışlardı, hatta konuşup konuşmayacaklarından bile emin değildi. Ama ona bir özür borçlu olduğunu biliyordu. "James, hakkında-"

"Listende ne vardı?" diye sormak için onun sözünü kesti. "Ne?"

"Boşanmanın Harry'nin Noel listesinde olduğundan şüphelendiğini söylemiştin. Peki ya senin? Seninkinde ne var?"

Bir soru karşısında durakladı.
bir saniye bile düşünmemiştim. "I . . . Bilmiyorum." "Neden olmasın?"

Omuz silkti. "Sanırım bu konuda o kadar endişeliydim ki ve ayrıca birkaç gün içinde yargıç önüne çıkacak bir dava hazırladığım için iş yerinde su altında kaldım. ne dileyeceğimi düşünecek zamanım yok."

Aralarındaki o eski tartışmaya hazırlanırken gözleri onunkilerin üzerindeydi ve artık okunamıyordu: Çok fazla çalışıyor, hayatını yaşamak için hiç zaman ayırmıyordu. Bunların hepsi doğru olsa da, onunla kavga etmek istemiyordu. "James ..."

Bir parmağını kaldırdı ve merdivenden inerek gözden kayboldu.

Tamam, her şey beklediği gibi gitmişti. İç çekerek platforma oturdu, dizlerine sarıldı ve ahşap parmaklıkların açık çıtalarından baktı. Gün artık daha sıcak ve daha nemliydi, denizin her dalgası güneşten ışık alıyordu, beyaz köpükler sicim gibi parlıyordu. Parıldayan sonsuzluk ışıkları, nefesini kesecek kadar güzeldi. Görebildiği kadarıyla uçsuz bucaksız okyanus ve sonsuz parlak mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu.

Kışın ortasında kendini bulmak için kesinlikle daha kötü yerler vardı. Ama bu bile karnında uçuşan kelebeklere yardımcı olmuyordu.

"Al."

James hiç ses çıkarmadan yeniden ortaya çıkmış, onun yanına çömelmiş ve kapalı yumruğuyla ona bir şey uzatmıştı.

Kadın onun eline baktı. "Nedir bu?"

"Bir Noel hediyesi."

"Ah." Başını iki yana salladı. "Ama . . . Burada olacağını bilmiyordum."

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde açtı ve narin gümüş zincire işlenmiş zarif mavi taşlarla süslü zarif bir halhal ortaya çıktı.

Taşı hemen tanıyınca nefesini içine çekti. Taş Larimar'dı, pektolit mineralinin bölgeye özgü nadir bir mavi çeşidiydi. Buraya son gelişinde adalardan birinde görmüştü ve o yıl Noel için tek istediği şey buydu. Ama anne ve babası hatırlamamıştı.

Belli ki James yapmıştı. Gözlerini dikip baktı, boğazı düğümlenmişti, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Belki bu seni tatil ruhuna sokmaya yardımcı olur," dedi James sessizce.

Bakışlarını halhaldan kaldırdı. "Geleceğimi bilmediğini söylediğini sanıyordum."

"Ben görmedim. Birkaç yıl önce Dominik Cumhuriyeti'nde bir pazarda görmüştüm. Sana iletmesi için Harry'ye verecektim." Uzandı ve kadının çıplak ayağını kucağına çekti. Sonra halhalın kancasını çözdü, dikkatlice ayak bileğine sardı ve yeniden sabitledi, sıcak, nasırlı parmaklarının tenindeki hissi ürpermesine neden oldu.

Yukarı baktı. "Soğuk mu?"

"Hayır," diye fısıldadı, duygulanmanın ötesinde. "James, sana hiçbir şey almadım."

Bakışları kızın dudaklarına kaydı ve gülümsedi. "Zihnimde epey bir liste oluşturdum. Oldukça kapsamlı."

Şok olmuş bir kahkaha attı ve adamın bakışlarının ağzına düşmesini izledi. Etraflarındaki hava pişmanlıklarla doluydu,

Bir zamanlar olanlara duyulan özlem ve incinme korkusu.

"James, yapamam-"

"Biliyorum."

Tenine değen güzel halhalına baktı. "O yıl ve aramızda olanlar hakkında ..."

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmuyorum." "Ama-"

Dudaklarına nazik bir parmak koydu. "Hala mücadele ediyorum

Jason olmadan bu tekneye geri döndüğüm gerçeğiyle."

Uzun bir süre gözlerini kapattı. "Ben değilim. Bugün daha fazlası için yeterince kararlı değilim."

Kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. "Çok üzgünüm. Ne yapabilirim ki?"

James derin bir nefes aldı. "Geçmiş geçmişte bırakabilirsin."

Tam o sırada hoparlörden bir ses geldi. "Günaydın kruvazörler, kaptanınız konuşuyor. Tüm lütfen hemen arka güvertede bana katılın." Bir duraksamadan sonra ses devam etti: "Yani siz, Smalls ve WK!"

Hannah içini çekti ve hâlâ onun yanında çömelmiş, ayaklarının üzerinde rahatça dengede duran James'e baktı.

"Sence o

her konuşmamızı bölmeye mi çalışacaksın?" "O senin baban. Yani evet, muhtemelen."

Hannah içinde bir kahkaha daha buldu ve görünüşe bakılırsa James de onun hızlı gülümsemesinin tadını çıkarıyordu,

Ona tekrar aşık olmayı aklından bile geçirmemesi gerektiğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Bunu daha önce de yaşamıştı.

Bir ömür boyu yetecek kadar kalp kırıklığı.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

James Hannah'ya elini uzattı ve onu yukarı çekti, tamam, belki birazcık içine çekti. Ama konu gönül meselelerine geldiğinde kimse onu zeki olmakla suçlamamıştı. Yine de, Hannah'nın dengesinin bozulduğu ve ona karşı koyduğu o kısa an için dünyası dönmeyi bıraktı.

Ve kızın nefesindeki o küçük kesikliğin onun da aynı şeyi hissettiği anlamına geldiğini düşünmek istiyordu. Bu kötü bir şeydi çünkü bu ikisinin de doğru düşünemediği anlamına geliyordu, her zaman tehlikeliydi Hannah'yla uğraşmak söz konusu olduğunda. Boğazını temizledi.

"James ..."

"Kaptan aradı," dedi ve önce onun inmesini işaret etti. Bir centilmen olduğu için değil, yukarı çıkarken olduğu gibi aşağı inerken de onun kışını otuz saniye boyunca izlemek zorunda kalırsa, ellerini kendine saklayabileceğinden emin olmadığı için.

Harry'yi arka güvertede, Noel Baba şapkası kafasında, elleri kalçalarında beklerken buldular.

"Baba?" Hannah ona doğru ilerledi. "Neyin var?" "Hiçbir şey, ki bu çok iyi bir şey. Eğer bir yangın olsaydı ya da başka bir acil durum, ikiniz de kızarmış olursunuz. Giddyup'ınıza bir aksama koymanız gerekiyor, çocuklar. Gün boşa geçiyor."

Hannah gözlerini kırptırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Harry dramatik bir şekilde arkasını işaret etti, James ilk defa küçük bir evin görüş alanında olduklarını fark etti.

Bu gemiyle yaptığı her yolculukta İkinci Gün durakları olan özel ada. Ada Harry'nin bir arkadaşına aitti ve misafirlerinin oynaması için kullanmasına izin veriyordu. James ve ailesi o küçük kum ve kayalık vahasında çok zaman geçirmişlerdi, annesi ve babası Kıyı şeridinde oturup kitap okumak ya da uyuklamak ya da James, Jason ve Hannah'nın rekabetçi bir ruha sahiptiler. Onlar burada şnorkelle yüzmüş, sahilde Nerf futbolu oynamış, palmiye ağaçlarına tırmanmış ve kayalıkların tepesine çıkıp su çok aşağıda . . .

Bu kadar çok macera ve bunların hepsi James'in sadece çocukluğunu şekillendirmekle kalmamış, aynı zamanda onu bu kadar erken yaşta daha fazla macera istemeye teşvik etmişti. Sonunda, Jason'ın ölümünden bir yıl sonra, kendi şirketini kurmasının nedeni buydu. keşif şirketi. O ve işe aldığı seçkin bir grup insan seyahat rehberi olarak çalışıyor, grupları maceralara çıkarıyor, üst düzey ekstrem tatillerde uzmanlaşıyordu.

Daha bu yıl, şirketi nihayet yükselişe geçmişti ve zamanını buna ayırmaya ihtiyacı vardı, bunu istiyordu.

O da bu yüzden buradaydı. Onun da babasıyla konuşmaya ihtiyacı vardı. Son birkaç yıldır birkaç kez denemişti ama zeki ve inatçı babası gerçek bir karar vermekten kaçınmayı başarmıştı. James, oğlunun kendisiyle ne hakkında konuşmak istediğini bildiğinden şüpheleniyordu - aile işini bırakıp kendi işini kurmak. Bu yüzden başka seçeneği yoktu. buraya, işten uzakta, babasının tüm dikkatini çekmek için gelmişti. Dikkatini dağıtacak başka bir şey olmadan üç-dört gün boyunca birlikte bir teknede mahsur kalmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Ama en büyük dikkat dağıtıcıyı beklemiyordu.
-Hannah.

"Siz ikiniz sandalı alın," dedi Harry. "Sally ve ben şişme botta hemen arkanızda olacağız. Hazır başlamışken gün için hazırlık yapın, ha? Ne?" diye sordu Hannah'nın kuru bakışları karşısında.

"Ekmeğini kazanmalısın, Smalls. Bu para kazanılmayan bir

Benim için bir gezi. Hugo ve Mateo'ya bir hafta izin verdim. Ama buna rağmen, bebeğimi çalıştırmak büyük paralara mal oluyor. Bedava yolculuk diye bir şey yok. Ya da bedava bir şey."

"İşte bu yüzden sorduğumda arkanı dönmeliydin," dedi Hannah.

"Belki ben de sana bir Noel hediyesi vermek istedim."

Hannah buna bir karşılık bulmaya çalışırken, James onu sandala doğru çekti. kavga ediyorlar.

Yalnız kaldıklarında ona "Ciddi misin?" diye sordu. "Bütün gün gemide kalıp, gemiyi fırçalamayı mı tercih edersin? güverteler?"

Kadın sandala atlayıp, bağlarını çözmeden ve kürek çekmeye başlamadan önce onun da atlamasını beklediğinde ne demek istediğini anladı.

Hannah'nın olayı da buydu. O bir küçülen menekşe. Hiçbir zaman arkasına yaslanıp birinin onun yerine geçmesine izin vermekten hoşnut olmamıştı. Yapılması gereken bir şey varsa, onu yapardı. Özellikle de bu şey bir macera oldu. Onun bu yönünü sevmişti. Kahretsin, onu sevmişti.

Ama sonuçta bu konuda yalnızdı.

Hiç konuşmadılar. Tek ses küreklerin suda kayması ve dalgaların sandalın gövdesine çarpmasıydı.

"Gelmene şaşırdım," dedi sonunda.

"Konuşuyor." Sesi soluğu kesilmiş gibi çıktığı için küreklere uzandı ama kadın elini salladı ve kürek çekmeye devam etti.

"Şaşırdım," diye devam etti. "Çünkü sanırım sen de en az benim kadar meşgulsün, iki iş birden yapıyorsun."

Kaşları yukarı kalktı. "Ya benim hakkımda sorular soruyorsun ya da beni takip ediyorsun."

Gerçekten kızardı. Büyüleyiciydi. Büyüleyiciydi, lanet olsun ona.

"İyiym. Seni annem aracılığıyla takip ettim," diye itiraf etti. "Annenle sürekli konuşuyor."

Bunun içinde uyandırdığı karışık duygulara şaşırdı. Evet, onun kendisini takip etmesi fikri çok hoşuna gitmişti. Ama aynı zamanda bu onu kızdırmıştı. "Mesaj atabilirdin, e-posta gönderebilirdin, arayabilirdin... her şeyi yapabilirdin. Bilmek istediğin her şeyi sana söyleyebilirdim."

Ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Doğru." Başını salladı. "Benimle konuşmak istemedin. Mesaj alındı, inanın bana." "Mesaj bu değildi."

Başka bir şey söylemedi, soracak olsa da sormazdı.

Kıyıya yarı yolda yavaşladı, nefes nefese kaldı. "Ben son zamanlarda masa başında Son zamanlarda masa başında çok fazla zaman geçirdim," diye soluk soluğa konuştu.

Bu sefer adam küreklere uzandığında, kadın kürekleri almasına izin verdi. "Yaptığın işi seviyor musun?" diye sordu, gerçekten merak ederek. Bütün gün bir ofiste kâğıtları itip kakmanın nesinden keyif alabileceğinden emin değildi.

Bu soru karşısında tereddüt etti ve adamın ilgisini daha da çekti. "Yaptığım işe inanıyorum," dedi sonunda.

İstemiyordu ama yine de onun için bir acı hissetti. Onun için de, bir zamanlar olanın kaybı için de. Mutlu görünmüyordu. "Hannah."

Yüzünü buruşturdu. "Bak, her şey değişir, tamam mı? Çocukluk hayalleri değişir. Büyürüz. Ben büyüdüm. Gezegeni keşfetmek, macera peşinde koşmak, bunlar bir kızın hayaliydi. Şimdi yaptığım şey bana uygun."

"Tamam," dedi.

Başını salladı, sandalın içinde ayağa kalktı, sevimli ve seksi küçük sundress'ini çekiştirdi - onu kalp durduran beyaz bir bikiniyle bıraktı - ve suya daldı. Mükemmel bir dalıştı bu arada, neredeyse hiç su sıçratmıyordu.

Adam sandalı kuma çektiğinde, kadın ayakta duruyordu, elleri kalçalarında, su damlıyordu, bir yandan da battaniyenin üzerine serilmiş süslü yiyecek ve şaraplara bakıyordu.

İki palmiye ağacının arasında gölge. "Bize hazırlanmamızı söyledi sanıyordum."

James omuz silkti. Harry'yi anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Çoğu zaman iyi bir adamdı ama konu başka şeylere geldiğinde dikkati dağılıyordu. tekne. Ancak arada bir, kendi kişisel alan balonunun ötesinde etrafındaki dünyaya dikkat ettiğini gösteren bir şey yaptı.

"Sanırım kaptan kendini Aşk Gemisi'nde sanıyor," dedi Hannah suratsızca.

James piknik sepetini açtı, bir elma kaptı ve büyük bir ısırık aldı. "En azından bize yiyecek bırakmış."

Kadın ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Yeme onu! Hiçbir şey yeme! Sadece onu cesaretlendirirsin!" Bununla birlikte, Terapistle bakmak için döndü ve nefesi kesildi.

Hareket ediyordu.

Onlardan uzağa.

"Gün batımında dönmüş ol," diye seslendi Harry'nin sesi suyun üzerinden gelen hoparlörden.

Hannah ellerini tekneye doğru "bu da ne?" dercesine kaldırdı.

Hiçbir şey.

Çift orta parmak selamına geçti.

Harry şimdi daha da uzaktan, "Bunu gördüm," dedi.

James bikinili Hannah'nın tadını çıkarmak için zaman ayırdı arkadan, büyük olasılıkla onu öldürecek bir manzara.

Kızgındı, son derece sinirliydi ve ... muhteşemdi. James'in sandaldan getirerek kendisi için hazırladığı battaniyenin üzerindeki sundress'ine doğru eğildi.

Kalp yetmezliğinden ölmüş olabilirdi ama bu çok kötü bir ölüm olurdu. Cebinden telefonunu çıkararak doğruldu ve James'in duyması için hoparlöre vererek bir numaraya bastı.

"WTF?" dedi babası neşeli bir sesle cevap verdiğinde.

"Yo!"

Harry durakladı. "WTF ne demek?" diye sordu. "Hayır, dur, tahmin edeyim. Anlamı . . teşekkür ederim, Peder."

Suyun üzerinden ona baktı. "Bu ne haltlar karıştırdığın anlamına geliyor?"

"Kim, ben mi?"

"Evet, sen, baba. Bizi buraya atıyorsun. Bu süslü yayılma . . . Ne yapıyordun, The Bachelor maratonlarından dekorasyon tüyoları mı alıyordun?"

"Hey, bu bizim sırrımızdı," dedi Harry. "Bak, sadece Biraz eğlenceye ihtiyacın varmış gibi görünüyordu. Günü değerlendir, tadını çıkar - gerçi telefonunu geri çaldığın için bunu yapmak zor olabilir ama umarım denersin."

"Baba."

"İş devam edebilir, Smalls. Hayat tutamaz."

Hannah gözlerinin arasındaki kırıxıklığı ovuşturdu, patlamaya hazırmış gibi görünüyordu. "Bunu bana hep yapıyorsun. Eğlenceyi gerçek hayatın önüne koyuyorsun. Alo? Alo? Alo?" Ekranı baktı. "Lanet olsun. Bağlantımı kesti. Yapabilir misin? ona inanır mısın?"

James döndü ve sahil boyunca yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermek yerine, avucunun içi gibi bildiği kayalıkların dibine yöneldi. Onun sesini duyabiliyordu. Onu takip ediyor, hayatındaki çılgın insanlar ve bir değişiklik ihtiyacı hakkında nefesinin altında küfrediyordu.

James değişimden yanaydı.

Zirveye ulaşmak yirmi dakika sürmüştü ama kendisinin ve Jason'ın en iyi zamanını en az beş dakika geçmişti. Bu da çok acıtmıştı. Zirvede duruyordu, elleri Hannah ağır ağır nefes alarak yanına geldiğinde göğsündeki ağrıya karşı koymaya çalıştı.

Ukalaca bir yorum bekledi, şu anda karşılık verecek gücü olduğundan tam olarak emin değildi. Ama kadın ukalalık olsun olmasın hiçbir şey söylemedi. Sadece onun bakışlarıyla karşılaştı. "İyi misin?" diye sordu usulca.

"Maraton koşmuş gibi nefes alan sensin." "Evet, şey, masa başı jokeyi . . . Atlayacak mısın?"

Adam tereddüt etti ve kadın yüzünü ona döndü. "Jason'la ilgili," dedi usulca.

"Bir yanımda o, diğer yanımda sen olmadan bunu hiç yapmadığımı fark ettim," diye itiraf etti.

"Biliyorum." Onun eline uzandı. "Birimiz eksik ekibimizin üçüncüsü." Onun gözlerinin içine baktı. "İyi değilsin."

"Ben ..." Başını iki yana salladı. "O kadar uzun süre uzak kaldım ki. Sanırım kısmen bundan kaçınmak için. Yüzleşmek için." Sertçe yutkundu. "Gerçek şu ki, burada olmadan nasıl olacağımdan pek emin değilim. onu."

"Hâlâ burada olması gereken birine veda etmek zorunda kaldığında yapılması gerekeni yaparsın." Sıcak gözlerinde keder ve sempati, hala onun elini tutuyordu. ona doğru adım attı. "Onun için yaşıyorsun."

"Deniyorum." Bakışlarını onunkilere dikti, ayakları yere sağlam basmıyordu ve şu anda Hannah'dan başka ona ulaşabilecek kimse olmadığını fark ettiği için onun varlığına son derece minnettardı. "Ama ben burada olduğum ve o olmadığı için kendimi suçlu hissediyorum." Başını iki yana salladı. "O kadar çok risk aldım ki hâlâ ayakta olduğum için şanslıyım ve onun tek yaptığı Babama yardım etmek için hayatını yaşadı ve sonra fiziksel olarak mümkün olduğu sürece hayatta kalmak için cehennem gibi savaştı. Bu hiç adil değil."

Elini sıkıca kavradı ve onun gözlerinin içine baktı, kendi gözleri de duygu ve birkaç damla yaşla parlıyordu. "Onu tahmin edebileceğimden çok daha fazla özlediğini biliyorum ama o hâlâ ayakta olduğun için kendini suçlu hissetmeni istemezdi. Güzel zamanları hatırlamanı ve onu düşünmeni isterdi."

"İstiyorum," dedi şiddetle. Etrafına bakındı. "Burada ilk kez durduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Gemideki üçüncü yılımızdı. Kaç yaşındaydık, belki on dört, on beş ve on altı?"

Küçük bir gülümseme verdi. "Atlamak istiyordum ama korkuyordum. Babam benimle birlikte atlayacağına söz verdi ama

meşgul."

Daha çok Harry ona verdiği sözü unutmuş gibiydi. Bu her iki ebeveyninin de başına sık sık geliyordu ve bu durum Harry'yi her zaman kızdırmıştı. Jason ve babası da yaptıkları her şeye onu da dahil etmişti. Ama bu yılın sadece bir haftası içindi. Geri kalan zamanlarda, istikrarsız bir evde büyümüşü ve yetişkinlerin birbirlerine karşı kaba davranmalarını izleyerek kendini güvensiz hissettiğine şüphe yoktu.

ve insan davranışlarının en iyisine tanık olmamak.

Bu da onun cömertliğini ve nezaketini daha da büyük bir mucize haline getirdi.

Ama Kaptan tarafından ekilmelerinin üçüncü yılında, Jason sonunda onu tatlı dille kayalıklarda kendilerine katılmaya ikna etti.

Jason tatlı dil konusunda iyiydi. Önce kendisinin gideceğine ve suyun içinde onu bekleyeceğine söz verdikten sonra atlamış, sonra da gerçekten suyun içinde kalmıştı, ona el sallıyordu.

James hiçbir zaman tatlı dilli biri olmamıştı. Ne zaman Gençken, o ve Hannah zorlamış ve cesaret etmişlerdi. ve birbirlerine meydan okudular. Ama şimdi, olgunluğun şüpheli onuruyla, onu bir üst seviyeye çıkarmak umurunda bile değildi, sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Kendi başına dehşet verici.

"Atlayacak mıyız?" diye sordu sessizce. "Ben atlayacağım. Ama atlamak zorunda değilsin."

Sanki Jason'ın onu beklemesini diliyormuş gibi suya baktı. Aynen, bebeğim. Aynı.

"Önce sen," dedi sonunda.

Güldü. "Yapamam, Hannah Banana. Atladığım anda geri ineceksin."

"Evet, ama bu teknik olarak yine de seninle aşağıda buluşmak olurdu," dedi alt dudağını ısırarak ve gerçek bir korkuyla suya bakarak.

Onu izlerken içinde bir şeyler yumuşadı. "Atlamak istemiyorsan," dedi, "ikimiz de aşağı yürürüz."

"Ama sen hep atlıyorsun. Her seferinde. Bizim işimiz bu."

"Bu doğru. Yaptığımız şey bu."

Gözlerini ona dikti. "Evet, ama bu sözde bizlerin yetişkin yarısı bunun ne kadar aptalca ve salakça bir gelenek olduğunun farkında.

öyle." Durakladı ve tekrar yere baktı. "Bunun bu kadar korkutucu olduğunu hatırlamıyorum."

"Hannah." Onun elini sıktı. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Evet, var. Jason izliyor olabilir. Ayrıca, ben de istiyorum." "Gerçekten mi? Çünkü kusacakmış gibi görünüyorsun." "Atlamadan önce hep böyle hissedirim," dedi. "Bu sadece

uzun zaman oldu. Ve ..." Kenardan bir kez daha baktı ve sertçe yutkundu. "Yani, yaşlandığında her şeyin daha küçük görünmesi gerekmez mi? Bu uçurum sana daha yüksek ve daha büyük görünüyor mu? Ve su hattı çok daha alçak? Küresel ısınma, değil mi?"

Güldü ve göğsündeki ağırlığın bir kısmının kalktığını hissetti. "Buna korku deniyor. Sorun yok Hannah, ciddi. Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Bunu yapıyoruz."

O inatçı sesi ve aynı derecede inatçı çenesini ayarladı. Artık geri dönüşü olmayacaktı. "Peki," dedi, "o zaman birlikte yaparız."

Ona bakarak başını salladı.

Böylece atladılar.

Ya da daha doğrusu, adam atladı ve kadın da onunla birlikte geldi, çünkü adam hala onun elini tutuyordu. Ve sonra onlar

birlikte havada uçuyorlardı, kız çığlık atıyordu

Güneş halhalını parlatırken, adam uzun zamandır ilk kez yüzünde gülünç ve kaygısız bir sırıtış hissetti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

Hannah, James'le birlikte suya düşmeden hemen önce çığlık atmayı bırakıp bir ciğer dolusu hava çekti. Yüzeye çıktığında ölmediğini görünce çok heyecanlandı. "Aman Tanrım. Yaşıyormuşuz."

Onun yanında su yüzüne çıkan James güldü, uçuşunun tepesinde olduğundan çok daha hafif ve özgür görünüyordu.

Kalbi onun için derinden acıyordu. O ve Jason birbirlerinden ayrılamazlardı. Jason'ı kaybetmek ona bir uzvunun kesilmesi gibi gelmişti, bu yüzden James'in hissettiği acıyı anlayamıyordu bile. "Elimi tutmak zorunda değildin," dedi, suya basarak. "Artık çocuk değiliz."

"Belki yine öyle hissettim."

Adamın şaka yapmadığını anlayabiliyordu ve bu göğsüne kadar ulaşıp kalbini sıkıştırdı. Onlar hala Büyük bir dalga onları birbirine doğru ittiğinde suda ilerliyor ve birbirlerine bakıyorlardı. Elleri onu yanında tutmak için belini kavradı, tekme atarken bacakları birbirine sürtündü.

onları ayakta tutmak.

"Buraya gerçekten ilk kez mi geliyorsun?" diye sordu.

"Evet." Küçük bir gülümseme verdi. "Neredeyse her yeri gördüm

Gezegendeki en güzel kumsallardan biri, ama bu değil, o zamandan beri değil..."

"Biliyorum," diye fısıldadı, düşünmeden daha yakına kaydı. Kalçaları yine çarpıştı. Göğüsleri de, o yüzden

Tutuşunu sıkılaştırdı ve onu kendine doğru çekti.

"Bu yıl neden geri döndün?" diye sordu, elleri onun omuzlarına gitti. "Neden şimdi?"

"Annem istediği için ve babamla konuşmam gerektiği için geldiğimi söyledim ama itiraf etmeliyim ki ..." O onun bakışlarını tuttu. "İyi ki yapmışım."

Kalbi sıkışmıştı. "Peki ya Candy?"

"O benim bir çalışanım," dedi. "Yatırım ortaklarımdan biriyle evli. Birlikte çok mutlular ve çok tatlı küçük bir çocukları var."

"Oh."

"Evet. Oh," dedi gülümseyerek, kalbinin ritmini değiştiren türden bir gülümsemeyle. "Biz Belize'de Gelecekteki bazı tatil durakları, müşterilerimiz için bize büyük indirimler yapmak isteyen bazı tatil köyleriyle konuşmak." O hafifçe

burnunu onunkine dokundurdu. "Şimdi sen." "Şimdi ben ne?"

"Hâlâ bankada çalışan o takım elbiseli adamla mısın?"

Kadın kaşlarını kaldırıp adama baktı ve adam gülümsedi. "Bir ebeveyn den dedikodu alan tek kişi sen değilsin. Annelerimiz hâlâ iki ortaokul kızı gibi."

Güldü. "Evet. Öyleler." "Peki.

Takım elbise?"

Onun sıcak ama meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "O çok ... suity idi."

James güldü ve bu ses onun tüm iyi yanlarını uyandırdı. Ona bakarken, yerçekimi kuvvetlerinin onu suyun altına çekmekten, onu öpebileceği umuduyla James'e daha da yaklaştırmaya geçtiğini neredeyse hissedebiliyordu.

Sadece

Bunu düşünürken bakışları adamın ağzına kaydı.

Belki o da aynı çekimi hissetti çünkü teknik olarak bir soru olmayan ama alçak ve seksi bir tınıda onun adını söyledi.

Kesinlikle öyle hissettim.

Başını sallayarak ve "evet, lütfen" diyerek cevap verdi ve sonra adamın ağzı onunkinin üzerindeydi. Zorla değil, ama yeterince

öpücüğün ardındaki vaadi ve eğer isterse çok daha fazlasını vaat ettiğini hissedebiliyordu.

Ve o anda, daha fazlasından başka istediği hiçbir şey yoktu - bundan daha fazlası, ondan daha fazlası, daha fazlası

onları . . . Bunların hepsini öpücüğüyle anlatmaya çalıştı, Adam, kadının nefesini kesen bir sıcaklık ve açlıkla geri döndü. Bir elini kızın saçlarına atmış, diğer elini de sırtına koymuş, bacaklarıyla onu kendine doğru bastırıyordu.

onları ayakta tutmak için çalışmaya devam etti. Geri çekildi, kızın yüzünü inceledi ve sonra gülümsedi.

Ve sonra onun yüzündeki gülümsemeyi öptü.

Suyun altında kaymaya başladıklarında, her ikisi de öksürerek ve gülererek onları yüzeye geri itti.

Karşılıklı sessiz bir anlaşmayla kıyıya doğru yüzmeye başladılar.

Tabii ki bu bir yarışa ve sonra da suya dalma yarışına dönüştü. Sudan çıktıklarında hâlâ gülüyorlardı ve Harry'nin onlar için bıraktığı Nerf futbol topunun da aralarında olduğu eşyaları karıştırmaya başladılar. Onlar topu ileri geri fırlatırken, Hannah da bir şeyler yapmaya çalıştı. artık nadiren başarıyor-an'da kalmak ve zevk alıyorum.

Kendini doğal bir atlet olarak görmesine rağmen, o kasları bir süredir çalıştırmamıştı. Topu fırlatmayalı uzun zaman olmuştu ama yine de James'e atabiliyordu.

-En azından onun çevresinde. İyi bir sporcuydu, seksi kalçalarına tehlikeli bir şekilde sarkan sörf şortundan başka bir şey giymeden onun hatalı atışları için koştu ve daldı.

Tabii ki topu doğrudan kızın eline tutuşturmayı başardı.

Artık yorgun ama bir o kadar da kararlıydı, sırf onun koştuğunu görmek için topu son bir kez daha fırlattı.

Yakalamak için kendini havaya fırlattı, sonra sertçe kuma çarptı ve yerde kaldı. Ve hareketsiz -çok fazla hareketsiz.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve ona doğru koştu.

"James?"

Hiçbir şey.

Dizlerinin üzerine çöktü ve elini adamın çıplak sırtına

koydu. Teni pürüzsüz ve sıcaktı. "James!"

O kadar hızlı hareket etti ki, kız onun geldiğini bile göremedi. Bir sonraki nefeste, sırtüstü yatıyordu ve adam onun üzerindeydi, bakışlarında yaramazlık vardı.

"Anladığım kadarıyla futbol oynamayı bırakmışsın," dedi, nabızı hızlanmıştı. Adam iri, sıcak ve sertti.

Her yerde.

"Bebeğim, o futbol değildi. Beni süzmekle o kadar meşguldün ki sana öğrettiğim şekilde atmayı bile denemedin."

Alt dudağını ısırды ve adamın ağzına baktı. "Çok baştan çıkarıcısın."

"Bu bir sorun mu?"

"Henüz bilmiyorum."

Gülümsedi ve dudakları dudaklarına değene kadar başını eğdi,

ve sonunda onu ayak parmakları kıvrılmaya başlayana ve nefes nefese kalıp mayosunun içine girmeye çalışana kadar öptü.

İşte o zaman ayağa kalktı ve piknik alanına geri döndü.

"Ciddi misin?" diye sordu arkasından.

"Baştan çıkarılmak istediğinden emin olana kadar bekleyeceğimi düşündüm."

"Bu beni baştan çıkarmak değildi," diye seslendi arkasından. "Bu beni büyük bir ... durumuna kıskırtıyordu."

Oturdu ve merakla ona bakarken bir yandan da sandviçini yemeye başladı. "Bu tam olarak nasıl bir durum?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak kalp atış hızının inme seviyesinden yavaşlamasını bekledi. "Boş ver."

Sırıttı. "Bunu geri alabilirsin, biliyorsun, ve beni istediğini itiraf edebilirsin."

Cesedinin üzerinden. O önünde plopped sepetine koydu ve ona uzattığı sandviçi kabul etti. Telefonunun battaniyenin üzerinde titreştiğinin farkındaydı. Telefon

buraya geldiklerinden beri titreşip duruyordu. İçsel bir tartışmadan sonra özür dileyen bir gülümsemeyle cevap verdi. İş, tabii ki.

her şey halledildi, ama sonunda bağlantıyı kesti. "Özür dilerim."

"Terapist'e adım attığından beri o şey patlıyor. İş her zaman bu kadar yoğun mu?"

"Genelde daha kötü olur. Patronum kendini tutmaya çalışıyor."

Bir soğutucuda şarap soğutuyorlardı ve gülünç derecede süslü kadehleri çıkardığında, birkaç gül yaprağı da düştü.

James güldü. O gülmedi. "Bununla ilgili hiçbir şey Eskiden yediğimiz sosisli sandviçler ve s'mores gibi bir şey." Başını iki yana salladı. "Oyununu geliştirdi."

James bardağını onunkine dokundurdu. "Öyle."

"Ailen burada olmadığı için üzgünüm."

Adam omuz silkti ve kadın bardağını yere bıraktı. dikkatle boş bıraktığı yüzünde bir şeyler vardı. "Peki... bu yıl gelmenize ne sebep oldu?"

"Belki de bunun içindi," dedi şarap kadehiyle aralarını işaret ederek. "Ne de olsa Noel, biri bana her saçmalığımı söylemeden Noel olmazdı.

beş saniye."

"Ah," dedi gülerek, "bunu kaçırdın."

"Evet, bunu özlemişim." Bardağını yere bıraktı. "Ve seni," diye ekledi, onu şaşırtarak. "Ben de seni özledim."

Kalbi çırpındı ama beyni inanmaya korkuyordu. "Doğru. Bu yüzden ilk geldiğinde bu yolculuktan korkuyormuş gibi görünüyordun."

Gülümsemesi soldu. "Bu seninle ilgili değildi." "Ne hakkındaydı?"

"Uzun hikaye."

Ellerini kaldırdı ve etraflarını işaret etti. "Kelimenin tam anlamıyla, gidilecek ya da olunacak başka bir yer yok."

James uzun bir süre ona baktı. "Babam her zaman Jason'ı kereste işinin başına geçmesi için yetiştirmişti. Büyürken ben yedektim."

Kadın onun için üzülüğünü belirten bir ses çıkardı ama o başını salladı. "Benim için sorun değildi, inan bana. Hiçbir zaman New York'ta kalıp şirketi yönetmek istemedim. Her zaman ayrılmak ve keşfetmek, kendime uygun bir şey bulmak istedim. Ama

Sonra Jason öldü ve yedek parça devreye girdi. Biraz zamana ihtiyacım olduğu için ilk ben yola çıktım. Kendime bunun benim doğamda olduğunu söyledim, ama gerçek şu ki, eğer bir yerde çok uzun süre kalırsam, Jason'ın gerçekten ölmüş olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. gitti."

"James," dedi usulca, acı çekerek.

"Geri döndüm ve o zamandan beri hayatımın her iki tarafını da aynı anda yürütmeye çalıştım, babama yardım ederken

kendi işimi de ayakta tuttum. Elimden gelen her şeyi yaptım ama gerçeği uzun zamandır biliyordum. Ben asla babamın hayalini gerçekleştirerek mutlu olacağım. Ona nazikçe anlatmaya çalıştım ama beni duymuyor. Bu yolculuk bunun içindi. Yani burada bir görevi olan tek kişi sen değilsin. Zamanı geri sayan bir saatim var.

Babam bizi yakalayıp ayrılmak istediğimi söyleyene kadar. Yıllarca oğullarını aile işini devralmaları için yetiştirmesi boşunaymış."

"Belki anlar. O iyi bir adam. Eminim senin mutlu olmanı her şeyden çok istiyordur."

"Aslında onun istediği benim Jason olmam," dedi James. "Ama ben o değilim. O olamam. Bunun bir önemi yok, Çünkü babamın bana gerçekten ihtiyacı olsaydı, her şeyimi ortaya koyardım. Ama mesele şu ki, harika bir ekibi var. O aslında orada bana ihtiyacı yok."

"Peki ya sen?" diye sordu, onu büyük bir heyecanla hissederek.

şekilde. İnsanın ebeveynlerini hayal kırıklığına uğratmama arzusu yoğundur, Jason'ın kaybı nedeniyle James için daha da büyüktür. "Neye ihtiyacın var?"

Soruya şaşırmış görünüyordu, sanki daha önce kimse ona neye ihtiyacı olduğunu sormamış gibiydi, bu da kalbinin göğüs kafesine sığmayacak kadar şişmesine neden oldu.

"Kendi işimi yapmam gerekiyor," dedi sessizce. "Keşif şirketini yönetmek bana hiçbir zaman iş gibi gelmedi. I yapmamayı hayal bile edemiyorum. Ancak odağımı bölmem

her iki işi de etkilemeye başladı."

"İkisini birden yapmayı nasıl başarıyorsun? Bu seni öldürüyor olmalı."

"Çok fazla hokkabazlık yapmak gerekti. Ve şimdi şirketimin Saatlerimi harcadığım için yetişemeyeceğim kadar hızlı büyüyor. Az önce büyük bir şirketle anlaşma imzaladım. Yakın gelecekte beni meşgul edecek ve Google, ekip kurma çalışmalarından sorumlu olmamı istiyor. maceralar. Benden yönetici ekibini bir test olarak Madagaskar'a götürmemi istiyorlar."

Onunla inanılmaz derecede gurur duyarak gülümsedi. "Tebrikler, bu çok büyük bir şey. Baban bunun ne kadarını biliyor?"

"Hiçbiri."

Gözlerini kırptırdı. "Bekle, yani beş yıldır nasıl hissettiğini biliyordun ve tek kelime etmedin mi?"

"Birçok kelime söylemeye çalıştım."

"Tamam, ama şimdi statükonun artık seni mutlu etmediğini söyleyerek ona bombayı patlatacaksın ve bu kadar mı? Arkana bakmadan çekip gidecek misin?"

Sormadan önce şaşkın bir sessizliğin geçmesine izin verdi Sessizce, "Neden artık ben ve babam hakkında değil de annen hakkında konuşuyormuşuz gibi hissediyorum?"

Yüzünü kapattı. "Özür dilerim. Seni yargılamıyorum. Kafam karıştı."

Ellerini aşağı çekerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Bununla mı?"

"Evet." Doğru kelimeleri aradı. "Benim için mutluluk bir uçurumdan atlamak değil. Benim için Tatil Mutluluğu gerçek değil."

"Yaptığımız her şey gerçek, Hannah. Hepsi hayatın bir parçası." "Benim hayatım seninki gibi değil."

"Biliyorum."

Ona baktı, göğsü ağrıyordu. "Günün sonunda, hayattan çok farklı şeyler isteyen çok farklı iki insanız. Bu yüzden altı yıl önce ayrıldım."

"Ben de korktuğun için kaçtığını sanıyordum."

Bu onun nefesini kesmişti çünkü ... şey,
Çünkü gerçekten de doğruydı. O Noel'de onunla ilk kez
seviştiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Ertesi sabah kalkmış,
dünyayı keşfetmeye gideceğini söylemiş ve onun da
kendisiyle gelmesini istemişti. Aslında ondan bursunu,
stajını, her şeyini bırakmasını istemişti. Bir hevesle.

Ama bir ilişkiyi sürdüremeyeceğini ve profesyonel olarak
istediği yere, gitmesi gereken yere ulaşamayacağını
biliyordu. Her birinin kendi gündemi olan ebeveynlerle
büyüdüğünden farklı olarak istikrar ve düzenli bir gelecek
istiyordu. "Hepimiz her istediğimizi yapma lüksüne sahip
değiliz."

"Bu bir seçim, Hannah. Sıkı çalışıyorum ama aynı zamanda
sıkı yaşamak da istiyorum ve neden ikisini birden
yapamayacağımı anlamıyorum."

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Çünkü öyle," dedi.

"Mutlu olmayı seçmiyor değilim," dedi. "Ama beni
yönlendiren şey bu değil. Beni işim yönlendiriyor."

Uzun bir süre ona baktı. "Belki de bana işte neler olup
bittiğini anlatmalısın. Bu davayla ilgili olarak seni ve
patronunu gece gündüz çalışmaya iten şey nedir?"

Bir zamanlar birbirlerine her şeyi anlatırlardı. Tıpkı bir
zamanlar birlikte sihirli oldukları gibi. Eğer bu
değişmemişti ve onların büyüklüğü göz önüne alındığında
kimya değişildi-o zaman ona her şeyi söyleyebilirdi. Bunu
biliyordu. Ama bu onu çok kötü etkileyecekti. "Emin
misin?" diye sordu. "Duyması zor olabilir."

Gözleri ciddi ve vakur bir şekilde onu tutuyordu. "Bana
bırak."

"On beşinci yaşına girmesi gereken bir hastanın avukatlığını
yapıyorum.

Kalbinden ameliyat oldu. Dört yaşında. Sigorta şirketi ameliyatı
onaylamayı reddetti çünkü sadece

Yüzde kırk yaşama şansı var. Ama ailesine,

Yüzde kırk her şeydir." Onun bakışlarıyla karşılaştı, ona
ailesinin de yaşadığı bir hikâyeyi anlattığını biliyordu.

"Yaşamak için ameliyata ihtiyacı var James."

Ayağa kalktı ve suya doğru yürüdü.

Adamın omuzlarının genişliğini ve omuzlarındaki ağırlığı fark edince içi daraldı. Çünkü Jason tam da bu senaryoya göre -sigorta onayını beklerken- ölmüştü.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

James suyun kenarında durmuş hiçbir şeye bakmıyordu. Normalde sadece kıyıya vuran dalgaların rahatlatıcı sesi bile kalp atış hızını ve tansiyonunu düşürürdü ama bu sefer öyle olmadı. Kalbi kulaklarında çarpıyordu. Damarlarında kan dolaşıyordu. Jason yüzünden, evet. Ama aynı zamanda Hannah için de. Burada her zaman onun Onu yanlış anlamıştı, ama onu yanlış anlayan da oydu.

Çıplak ayakları ıslak kuma batmış, gevşek esmer dalgaları yüzünün etrafında dalgalanırken onun yanına geldi.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi sessizce. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim aslında ne yaptığını, işinin neleri gerektirdiğini. Bu inanılmaz." Onun eline uzandı ve yüzünü kendisine çevirdi. "Sen inanılmaz." Hannah'nın gözleri parlayınca onu kendine çekti. "İşin olsa da olmasa da hep böyle düşünmüşümdür Hannah, ama şimdi daha da fazla. Hayatları değiştiriyorsun.

Bazı insanların aksi takdirde yaşayabileceklerinden daha sağlıklı ve daha uzun bir yaşam sürmelerini sağlamak."

Başını salladı ve ona küçük bir gülümseme verdi. çaresizce geri döndü. "Sanırım bu hafta kızın ailesine oldukça büyük bir Noel hediyesi vermeyi umuyordun," dedi. "Onun yerine patronun aldı."

"Kazandığımızı varsayarsak. Ama bildiğiniz gibi, bu asla kesin değildir." Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı.

"Yüzlerindeki ifadeyi görmek her zaman harika, ama sonuçta haberi kimin verdiği önemli değil. Önemli olan tek şey hastanın ihtiyacı olanı almasıdır."

Başını salladı, hâlâ ona hayret ediyordu. "Nasıl oldu da böyle bir işe girdin? Diploman işletme üzerineydi. Bir bankada işe başladın, değil mi?"

"Ben yaptım." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ama ailenin Jason'ın sağlığıyla ilgili çektiği acıları ve verdiği mücadeleyi gördükten sonra başka bir şey yapmak istediğimi anladım. Bankadaki işime devam ettim.

Etrafıma bakındım. Birkaç yılını aldı ama yerel hastanemde sağlık hizmetleri savunuculuğu pozisyonu açıldığında başvurdum."

Kadının ifşaatı onu şaşkına çevirmişti. Birlikte geçirdikleri o son Noel, Jason'ın ölümünden sadece birkaç ay sonraydı. Darmadağın olmuştu ve herkes için zordu, özellikle de Hannah için. O döneme dönüp bakmaktan hoşlanmıyordu çünkü bu ona sanki göğsünde bir fil oturuyordu, ama anılar şimdi hızlı ve sıcak geliyordu.

Kendi kederine ve sorunlarına o kadar kapılmıştı ki Onun da Jason'ı sevdiğini ve kaybettiğini göz ardı etmişti. O sırada anne ve babası ayrılmıştı ve tüm bunlar onu çok etkilemişti.

Ama bunların hiçbirini onu durdurmamıştı. O ise Kıtadan kıtaya koşup işini kuran, acısıyla baş edemeyen Hannah, tıpkı kendisi gibi ailelerle çalışarak fark yaratmayı seçmişti her gün.

Peki gerçekten, kim kimi hayal kırıklığına uğratmıştı?

"Hannah-"

"Bakın." Terapistin demir attığını görebilecekleri suyu işaret etti.

"Ahoy!" suyun ötesinde cınladı.

Kaptan Harry, kusursuz zamanlamasıyla.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

O gecenin ilerleyen saatlerinde Hannah gemiye döndüğünde babasının yeni ışıltılı tatil ışıklarını asmasına yardım ediyor henüz kalkmamıştı. Zihni sürüklenmeye devam etti, günü tekrar tekrar oynadı - kayalıklardan atlamak, James'i öpmek

Korktuğun için kaçtığını sanıyordum.

"Eğer bu kızarmış Fransız zırvası değilse," diye mırıldandı kendi kendine, aslında onun ifadesinde çok fazla doğruluk payı olduğunu bilse bile. Onun arkasına saklanmıştı

Gerçek şu ki, James ile yaşadıkları hayatındaki her şeyden daha gerçektir ve uğruna savaşmaya değerdi.

Ona hiç söylemediği bir şey.

Harry bir elektrik kablosu yumağını çözmeye çalışmayı bıraktı ve ona baktı. "Ne mırıldanıyorsun?"

"Hiçbir şey." Durakladı. "Aşk aptalcadır."

Merdivene tırmanırken güldü ve yalpaladı, bu da onun nefesini kesip kollarını merdivene ve bacaklarının altına dolmasına neden oldu. "Baba!"

"Ben iyiyim."

Elbette. O iyiydi. Ve rüzgâra karşı üç çarşaf da. "Cidden, lütfen birimizin bunu senin için yapmasına izin ver."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bebeğimi bir gence mi emanet edeceğim?"

Tabii ki tekne onun bebeğiydi. Kesinlikle onun değildi, gerçek kızı bile değildi. O büyütmüş olsa bile

küçüklüğünden beri, sıralamada nerede durduğunu her zaman biliyordu. Söz konusu Harry olduğunda öncelikleri şöyleydi: tekne, eğlence, aile -yani annesi- ve son olarak da Hannah.

Bunu her zaman anlamış, kabul etmiş ve hatta James, Jason ve ailelerinin onun için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıştı.

Ama bazen derinlerde, kendini düşünmeye bıraktığında uzun süre düşünmek, içinde hoşlanmadığı duygular uyandırdı. Lanet olası bir tekneyi kıskanıyordu. "Baba, sen her zaman

Küçükken beni izlemesi için 'genç' ekibinizden birine güvendim."

"Bu farklı, evlat. Teknenin senden çok benim ilgime ihtiyacı vardı."

Arkasından biri yaklaşırken Hannah nefesini içine çekti. Döndüğünde James'in endişeyle ısınan bakışlarıyla karşılaştı.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Nedenini tam olarak anlamadan utanarak başını salladı.

James başını kaldırıp babasına baktı. "Başka birine daha zarar vermeden aşağı inmeye ne dersin?"

"Sen neden bahsediyorsun? Tekneme asla zarar vermem." "Evet, kızından bahsediyordum. Gel hadi." Ve Sonra James, Harry'nin kabul etmesini beklemeden, uzanıp Harry'nin gömleğinin arkasından tutacak kadar yaklaştı. "Yavaşça."

Harry içini çekti. "Ben sakat değilim." Ama merdivenden geri geri inerken, sondan ikinci basamağı kaçırdı ve James onu desteklemek için orada durmasaydı düşebilirdi.

Güvertede, Harry eliyle yüzünü ovaladı. "Her şeyi berbat ettim."

James bir elini babasının omzuna koydu. "Git ve uyu." Harry başını salladı, sonra durakladı. "Teşekkürler, James."

James, Harry'nin bakışlarıyla karşılaştığında şaşırmış görünüyordu, muhtemelen bunca yıldır babasının James'e kendi adıyla hitap ettiğini hiç düşünmemişti. O her zaman ona WK diye hitap ederdi. Bunun, babasının James'e onu hâlâ bir çocuk olarak gördüğünü hatırlatmak için kullandığı bir yol olduğunu düşünmüştü hep.

Harry ikisine de başıyla selam verdi ve yürüdü.

James bir adım daha yaklaştı ve kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Sana tekrar soracağım. İyi misin?"

"Evet. Harry Harry'liğini yaptı." "İçki içiyordu."

"Evet, bu da onu normalden daha inatçı yapıyor," dedi.

"Merak etme, Tatil Harry'si çok daha nazik ve başa çıkması daha kolay. Ailen geldiğinde o da gelecektir."

"Hannah ... Tatil Harry'sini Her Gün Harry olarak hak ediyorsun."

Kadın omuz silkti ve uzaklaşmak için hamle yaptı, ama adam onun elini yakaladı ve yavaşça, neredeyse nazikçe, parmaklarını birbirine dolayarak onu kendine çekti.

"Bugün hakkında ..."

"Ne olmuş ona?"

"İkimizin çok farklı insanlar olduğumuzu biliyorum," dedi, sanki hiç zaman geçmemiş gibi önceki konuşmalarına devam ediyorlardı. "Ama önemli ortak noktalarımız var."

Onun Karayip gözlerine baktı ve orada duygularının derinliğini gördü. Onu içeri alıyor, her şeyi görmesine izin veriyordu: umutlarını, hayallerini, acısını, hatta ona karşı hissettikleriyle ilgili gerçeği bile. Tüm bunlar kalbinin sıkışmasına neden oldu. "James, birbirimiz hakkında ne hissettiğimiz hiçbir zaman sorun olmadı."

Küçük bir gülümseme verdi ve elini ağzına götürerek avucuna bir öpücük kondurdu. "Hayır, öyle olmadı."

Yavaşça, üzüntüyle kendini kurtardı. "Sanırım yarın görüşürüz."

"Babana boşanma olayını ne zaman anlatacaksın?"

Karnındaki sinirler yeniden uçuşa geçti. "Bu gece yapacaktım ama belli ki işe yaramadı. Bu gece yapmam gerekiyor."

Porto Riko'ya yanaşıp ailenle buluşacağımız günden önce yap."

Yavaşça başını salladı. "Ona söylerken yanında birini ister misin?"

"Benimle olur musun?"

"Her zaman."

Sadece kelime değil, onu söyleme şekli, alçak ve ciddi ses tonuydu. Başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde ona sahipti.

"Sabah kahvaltı edelim," dedi. "Ona söylemenin en iyi yolunu buluruz."

Kadın başını salladı ve adam merdivene tırmanıp ışıkları sorunsuzca astı; tişörtü omuzlarını ve pazularını sımsıkı sarıyor, uzun bacakları ona kolay erişim sağlıyordu. Vücudu ince bilenmiş bir makineydi.

kürek çekerek, tırmanarak ya da en son macerasının peşinden koşarak geçirdiği uzun günlerden bahseden bu sörfçü şortu, dünya standartlarında

"Kıçıma bakıyorsun," dedi, sesi eğlenceyle doluydu.

"Bunun adil olduğunu düşündüm."

Merdivenden geri inerken usulca güldü.

Ve sonra aniden döndü, onları ayak parmağına, uyluk uyluğa getirdi. Göğüs göğüse . . .

Elleri yukarı kalktı ve kızın yüzünü kavrayarak yavaşça ağzını kendi ağzına çekti, kıza isterse geri çekilmesi için bolca zaman verdi.

Öpmedi. Aslında adam onu öptüğünde nefessiz bir şekilde eğildi, önce yumuşak bir şekilde, alt dudağını dişlerinin arasına almadan önce onu biraz kızdırdı. İnledi ve dönen bir dünyada tutunmak için çırpındı, ellerini saçlarında dolaştırıp onu öperken kollarını boynuna doladı Şimdi açlıkla. Sonunda hava almak için ayrıldıklarında ona baktı. "Bu neden gittikçe daha iyi oluyor?"

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Hayatın küçük gizemlerinden biri sanırım."

Ona baktı, ya şimdi çekip gitmesi gerektiğini ya da hiç çekip gitmeyeceğini biliyordu. "Muhtemelen gidip biraz iş yapmalıyım."

Başını sallayarak elini tuttu ve onunla birlikte yürüdü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seni odana götüreceğim." "Bu bir randevu değil."

Tekrar gülümsedi. "Ne zaman seninle olsam öyle hissediyorum."

Gözlerini onun gözlerine dikti ve sonra bakışlarını onun ağzına indirdi.

Yumuşak bir şekilde inledi. "Hannah. Bana böyle baktığında seni öpmek istiyorum."

"Güzel, çünkü beni öpmeni istiyorum."

Sert bir kahkaha atarak onu kendine çekti ve ikisi de kendilerini kaybedene kadar bunu yaptı. "Bana bunun sana da bir randevu gibi gelmediğini söyle," diye mırıldandı.

Neredeyse hiçbir konuda aynı fikirde değillerdi ama aralarında yadsınamaz bir kalp ve ruh bağı vardı.

Onunla şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. "Belki," diye itiraf etti. "Ama flört pratiğim yok, o yüzden ..."

"Fazla düşünme."

"Merhaba, benimle tanışmış mıydınız?"

Gülümsedi, sonra eğildi ve onu yanağından öptü, Böylece odalarının önünde olduklarını fark etti. "İyi geceler," diye mırıldandı.

Kesinlikle bir tane istiyordu. İyi bir geceydi bu. Kapısı en yakındaydı, bu yüzden elini tuttu ve bir tane sağlamak için onu içeri çekti.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

James kendini yatak odasının kapısına dayanmış buldu. İnanılmaz derecede seksi ve kararlı bir kadın onu orada tutuyor, dudakları çenesinden aşağıya, ağzına doğru ilerliyordu. Vücudunun geri kalanı yüksek, umutlu bir alarma geçti. "Hannah."

"Hmm?" diye mırıldandı, ağzı meşguldü.

"Genelde ilk randevuda çıkmam."

Kalın sesi ve ağzı üzerindeyken zar zor konuşabilmesi onu eğlendirmiş gibi gırtlaktan bir kahkaha attı. "Sanki uzun zamandır çıkıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Yedinci sınıfta başladı," dedi. "Yeni sevimli saç kesiminle ortaya çıkmıştın."

"Sekizinci sınıfta memelerimle ortaya çıktığımda, belki de öyle olduğunu düşünmüştüm."

Gülümsedi ve ona sıkıca sarıldı. "Evet. Belki. Sekizinci sınıf çocukları pisliktir."

Ağzını ondan çekti ve onun bakışlarıyla buluştu. "Birbirimize aşık olduğumuzu neden hiç itiraf etmedik?"

Gözlerini ona dikti. "Bekle, ciddi misin? Bana aşık mı oldun?"

"Zor," diye itiraf etti. "Hadi ama. Seni takip ettim ve sırf dikkatini çekmek için aptalca erkek işleri yapmak istiyormuş gibi davrandım."

Başını salladı, beyni yerinde değildi. "Aptal çocuk şeyleri mi?"

"Evet, hani hepiniz balık tutmuştunuz ve akşam yemeğinde pişirmek için içlerini temizliyordunuz, hatırladınız mı?"

"Tabii ki. Bu işte harikaydın."

Başını iki yana salladı. "İşimiz bittiğinde, kimsenin beni göremeyeceği bir yere, teknenin arkasına doğru sendeleyerek gittim ve kustum."

"Hannah ..." Yumuşakça güldü, sempati doluydu. "Balık hazırlamaya alışman ne kadar sürdü?"

"Kaç kez bağırsaklarını deşmemiz gerekti?" diye sordu.

"Bunu ne kadar yapmış olmalıyız? On yıl üst üste." "O zaman on." Ona baktı. "Gerçekten bilmiyordun senin hakkında ne hissettiğimi?"

Kendinden tiksinişmiş bir halde başını iki yana salladı. Bütün bunlar onun için yeni şeylerdi. Ne kadar aptalmış. "Asla. Bunun senin için hep Jason'la ilgili olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır," diye fısıldadı ve ona lezzetli bir ürperti verdi. Ya da Belki de bu onun ağzıydı, şimdi hınzırca kulağına doğru ilerliyordu, onu ısırdı ve ondan sert bir inilti çıkardı. "Her zaman sendin, James. Her zaman." Geri çekildi ve gözlerinin içine baktı. "O ilk Noel'den beri senden hoşlanıyorum, ama o yaşa gelene kadar tam olarak yerleşmemişti.

On dört yaşındaydım ve babam bize tekneyi kullanmayı öğretti, acil bir durumda kendimizi nasıl idare edeceğimizi bilmemizi istiyordu. Hepimizi öldürecekimden korkuyordum ama o sürekli tekne de ağlamak olmadığını söylüyordu. Yanıma geldin ve el."

Hatırlıyordu. Çok korkmuştu ve ona diğer mürettebat üyeleri gibi davranarak hiçbir şeyden haberi olmayan Harry'ye çok kızmıştı. Hannah dümeni iyi kavrayamayacak kadar titriyordu, bu yüzden ona yardım etmişti.

"Bana kendimi korunmuş hissettirdin," dedi. "Güvende. Sanki Bana bir şey olmasına izin vermezdin. Sanki benim özel olduğumu düşünüyormuşsun gibi."

"Öylesin," dedi, onun şaşkın şaşkın bakmasına neden olacak kadar yoğun bir sesle. İki iyi niyetli ama bilgisiz ebeveyn tarafından ne kadar yaralandığını anlamaya başlamıştı.

onu sevmesi ve ilk sıraya koyması gereken, ama bunun yerine her nasılsa onu her zaman sonradan düşünölmüş gibi hissettiren kişilerdi.

Ondan daha iyi değildi, bildiğı ve sevdiği her şeyi bırakıp onunla dünyayı dolaşmasını bekliyordu - plansız, güvenlik ağı olmadan.

Bencil bir pislikti.

"Aslında o gün bilerek suya düştün."

Hannah dedi ki. "Bana korkutucu olmadığını göstermek için. Sonra tekrar güverteye tırmandın ve elimi tuttun."

Başını salladı ve elini kızın saçlarının arasına sokarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Evet, ama o sırada düşündüğüm tek şey bu değildi."

"Hayır mı? Başka ne düşünüyordun?"

Gülümsedi ve onu kendine doğru kaldırdı, bir ağaç gibi üzerine tırmandığında inledi. "Şu anda düşündüğüm şeyin aynısı."

"Hangisi?" diye sordu nefes nefese.

"Bazı şeyler göstermek için daha uygundur, anlatmak için değil."

Kız ona gülümsediğinde, az önce bir küp altın kazanmış gibi hissetti.

Hannah kendini biraz daha önce James'le kayalıklardan atlarken hissettiğı gibi hissediyordu. Maceracı.

Neşelendim. Ama dahası da vardı. Çok daha fazlası.

James, birkaç dakika önce kendisine yaptığı gibi onu kapıya sıkıştırmadan önce vücudunun lezzetli, elektrikli bir sürtünmeyle onunkinden aşağı kaymasına izin verdi.

"Göstermek iyidir," diye fısıldadı.

Bakışları buluştu ve James başını eğip onu kendisinininkiyle eşleşen bir açlıkla öpene kadar devam etti.

Giyinik halde duvara yaslanmış seks yapıyorlardı.

"James," dedi sonunda, "artık ayakta duramıyorum."

Adam onu ayaklarından kaldırdı ve yatağa doğru ilerlerken kadın bacaklarını adamın etrafına doladı.

"Bunu seninle yapmayı özledim," diye itiraf etti, ağzı adamın seksi boğazındayken.

"Öyle mi?"

"Geçen gün uçağa bindiğinde ve bana baktığında kalbim durdu. Beni istediğini hayal bile edemezdin. tekrar."

"Hiç durmadım, Hannah. Hissetmiyor musun?"

Etkileyici bir ereksiyona karşı sallandı ve adam seksi bir kahkaha attı. "Sadece vücudunla değil bebeğim. İçinde, kalbinde. Seni ne kadar çok istediğimi hisset, her şeyini."

Ona baktı, gözlerindeki gerçeği gördü ve bu onu bir şekilde serbest bıraktı. Kımıldayarak kurtuldu ve ona gülümsedi. O da ona gülümsedi ve kız ona bir kahkaha attığında şaşırdı.

Onu yatağa doğru itti. Dirseklerinin üzerine uzandı, kızın vücudunda gezinmesini izlerken gözleri parlıyordu. "Agresif hissediyor musun?" diye sordu hafifçe.

"Bir şeyler hissediyorum." Gömleğini yukarı çekti ve Adam gömleğini başına geçirmek için ellerini ondan çektiğinde, kadın bundan faydalanarak eğilip adamın nefis göğsünü öpmeye başladı. Kadın güneşe doğru ilerlerken, adam

kaba bir erkek sesi duydu ve onu durdurdu. "Emin ol, Hannah."

Ona sanki en önemli kişiymiş gibi bakıyordu. tüm dünyasındaki şey. "Öyleyim," dedi. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Sanki beklediği şey buymuş gibi, onları yuvarladı, onu altına aldı ve yatağa sabitledi.

"Sıra sende mi?" diye sordu nefes nefese.

"Evet. Benim sıram." Vücudu sert ve kaslıydı ve onunkine karşı çok iyi hissetti. "Güzel," dedi sundress elbisesi için ve spagetti askıları dirseklerinden aşağı iterek onu beline kadar açtı. Göğüslerine bakarak gülümsedi.

"Daha da güzel."

Kadın adamın şortunu çıkarmaya çalışmakla meşguldü ama adamın zeki elleri onu çıldırtmaya çalışıyordu ve bu kısa

sürdü.

Sürüş. Sonra vücudunda güneye doğru bir tura çıktığında onu tamamen raydan çıkardı. Ağzıyla.

"Mmm," diye mırıldandı, elbisesinin eteğini yukarı doğru iterek. "Şunu benim için tut."

Akılsızca malzemeyi kaptı ve sonra Bir sonraki nefesinde soluk soluğa kaldı, külodunu sıyırıp ayak bileğinin hemen üstünden öperken başını yastığa yasladı.

halhal taktı ve sonra onunla neşeli bir şekilde eğlenmek için kuzeye doğru ilerledi.

Adam başını kaldırıp ön kollarına dayandığında hâlâ kendi bedenine geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyordu onun üzerinde. Yukarı uzanarak ellerini adamın saçlarına doladı ve onu kendine doğru çekti.

Sert bir iniltiyle, onu bir kez daha en uç noktaya gelene kadar çılgınca öptü ve sonra bir prezervatif - Tanrıya şükür içlerinden biri düşünüyordu - ve sonunda eve kaydı.

Nefes nefese, kalbi çarparak ona baktı ve onun da kendisine baktığını gördü, belli ki aynı şekilde etkilenmişti. Titrek bir nefes aldı. "Bunu bana nasıl yapıyorsun anlamıyorum."

"Sensin, Hannah." Sesi boğuktu. "Her şey sensin. Sen harikasin. Ve beni hissettiriyorsun ..."

"Ne?" Şimdi kelimeleri bulmakta zorlanıyordu ama bilmek istiyordu. Bilmek istiyordu. "Sana ... ne hissettiriyorum?"

"Her şey," dedi kabaca, sıcak bir eli boynunun ve boğazının bir tarafını okşarken dudakları dudaklarını ısırdı.

diğer tarafa. Sonra hareket etmeye başladı, yavaş, işkenceli bir öğütme, baş geri, gözler kapalı, her şeyde saf su katılmamış zevk yüzünün çizgileri. Gözlerini açıp adını fısıldadığında, kendini tamamen onun içinde kaybetti.

Tıpkı onunla bu şekilde birlikteyken olduğu gibi, o da kendini ... bulunmuş hissediyordu.

Bölüm 9

James gözlerini açtı ve Hannah'nın az önce aklını başından almış ve tüm kemiklerini eritmiş olmasına rağmen başını kaldırıp parmağını şakağında gezdirmeyi başardı ve gözlerinin içini görebilmek için bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırdı. "Hey," diye mırıldandı.

Tembelce gülümsedi, o kadar memnun görünüyordu ki bu onun egosunu yükseltti. "Hey," diye mırıldandı.

Gülümsedi. "Keşke geri dönüp genç James'e seninle olmanın hayal ettiğimden bile daha iyi olduğunu söyleyebilseydim. Ve

İnanın bana, çok şey hayal ettim."

Bu ona bir kahkaha kazandırdı ve Hannah'ya büyük bir zafer gibi geldi. Onun dünyasında fazla ışık olmadığını biliyordu ve bunu değiştiremezse bile en azından ona elinden geldiğince iyi hissettirebilirdi. Bu hedefe ulaşmak için

ve onu öpüyor ve daha fazlası için küçük nefesli inlemelerini seviyordu ki ani bir vuruşla neredeyse kollarından fırlayacaktı. "Şşşt," diye mırıldandı, ellerini sırtında aşağı yukarı gezdirerek. "Sorun yok."

"Bu iyi değil!" diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. "Muhtemelen kim olduğunu biliyorsun!"

Ve gerçekten de kapıdan Harry'nin sesi geldi. "Balık tutmak için şafakta görüşürüz, tamam mı?"

"Evet," diye seslendi James, Hannah yorganın altına daldığı için gülmemeye çalışarak. "İlk iş."

"Tamam o zaman. İyi geceler, James." Durakladı. "İyi geceler, Smalls."

Hannah battaniyeyi yüzünden çekti, yüzünü buruşturdu ve "İyi geceler baba," diye seslendi.

Babasının ayak sesleri kaybolduktan sonra ayağa kalktı. "Aman Tanrım. Eğer annelerimiz burada olsaydı, çoktan düğünümüzü planlıyor olurlardı."

James homurdandı çünkü bu doğrudu.

"Bu hiç komik değil. Artık biz olduğumuzu düşünecek." "Muhtemelen." James onun boğazından aşağıya doğru öptü.

"Bunun nesi yanlış?"

"Tam şu anda mı?" diye sordu nefes nefese, adam ellerini de kavgaya katınca inledi. "Kesinlikle hiçbir şey."

Daha sonra birbirlerine sarılmış bir şekilde uyukladılar. Bir noktada James yüzünde bir gülümsemeyle uyandı ve hiç bu kadar rahat ve mutlu hissettiğini hatırlamıyordu. Garip bir şekilde

Yanındaki hareketle bir gözünü açtı ve Hannah'yı yanında oturmuş, telefonuyla uğraşırken buldu.

Gerinerek bir kolunu onun üzerinden geçirdi ve onu kendine doğru çekti.

Başını çevirip bakmadı bile, bir yandan yazmaya devam ederken bir yandan da kocaman, çenesini çatlatırcasına esnedi.

Hah. Sanırım bu rahat ve mutlu durumda yalnızdı. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Oh, henüz uyumadım." Tekrar esnedi, tamamen bitkin görünüyordu.

"Son orgazmdan sonra uyuyakaldığına yemin edebilirim."

Gülümsedi. "Evet, bu arada onlar için de teşekkürler. Uzun zaman oldu. Paslandıysam özür dilerim."

"Sen mükemmeldin." Onun omzunu öptü. "Gerçekten uyumadın mı?"

"Hayır, seni rahatsız etmemek için uyumanı bekledim."

Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Bu beni rahatsız etmez. Rahatsız eden şey gecenin bir yarısı çalışman."

"Yorgun olduğunuzda ve biraz dinlenmeye ihtiyacınız olduğunda."

"Yorgun değilim-" Bir kez daha esnemek için ara verdi ve sonra kızardı. "Tamam, biraz yorgunum."

"Ayakta ölmek demek istiyorsun."

Acı acı gülümsedi. "Bunu yapmak zorundayım. Yeni yıldan hemen sonra ihtiyacım olacak birkaç yeni dava için ön bilgi topluyorum."

Başını salladı, anlamaya başlamıştı. Yeterince uzun sürmüştü. "Her zaman başka bir hasta olacak, değil mi?"

"Şey, evet," dedi ona hızlı bir bakış atarak. "İşin doğası böyle, ben de bu yüzden seviyorum."

"Kendinizi işe gömmenize ve asla kendiniz için yaşamamanıza izin verdiği için mi?"

Yine başını kaldırdı, bu sefer kaşlarını çatmıştı. "Anladığınızı sanmıştım."

"Jason'a olanlar yüzünden mi?" "Evet."

Başını salladı ama sonra yavaşça başını salladı. "Hayır. Jason'ın pişmanlıkları vardı, Hannah-çok fazla pişmanlık. Sonunda, hayatını işinin ötesinde bir şey için yaşamadığı için kendine kızdı. Senin için bundan nefret ederdim."

"Pişman değilim." Durakladı ve telefonunun kucağına düşmesine izin verdi. "Bak, tatil haftası olduğunu biliyorum ve çoğu

insanlar işten izinli ama bugün yoğun olacak ve patronumun muhtemelen yardımına ihtiyacı olacak. Ama inanın bana, hayal kırıklığınızı anlıyorum. Bu imkansız bir durum ve bu yüzden gerçekten çıkmıyorum. Tüm bunları bir arada yürütmek çok zor ve sonunda kendimi hep işimle bir erkek arasında seçim yapmak zorunda hissediyorum."

"Yani işi sen mi seçtin?"

"Evet," dedi. "Çünkü bu hiçbir zaman biri için yeterli olmadığım gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolay. yüzleşmekten daha kolay."

Lanet olsun. Onu her zaman tam karnından vuruyordu. "Hannah, sen fazlasıyla yeterlisin."

"Öyle miyim? Çünkü değişmemi istiyorsun. Sen Bu telefonu bırakıp, belki bir kez daha

daha önce yaptıklarımız."

Bu onun dudaklarına kısa bir gülümseme getirdi. "Bundan asla şüphe etme.

Ama mesele bu değil."

"Çok çalışmak benim için bir gurur kaynağı James. Bildiğim tek şey bu."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Temelde annesini ve üvey babasını yetiştirmişti, her ikisi de iyi insanlardı ama aynı zamanda bencil ve zaman zaman inanılmaz derecede olgunlaşmamışlardı. Bu konuda hiçbir fikri yoktu.

nasıl değiştirebileceğini bilmiyordu. Geçmişini değiştiremezdi ama belki Future Hannah'ya biraz da olsa yardım edebilirdi. "Yorgunsun," dedi sessizce. "Neden birkaç saat uyumuyorsun?"

Başıyla onayladı ama telefonunu tekrar eline aldı. "Birkaç dakika içinde, söz veriyorum."

Arkasına yaslandı ve bekledi. On dakika geçti. Sonra bir on dakika daha. Otuz dakika daha geçtikten sonra yataktan çıktı, giysilerini giydi ve gitti.

Kafasını bile kaldırmadan.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Hannah aşırı odaklanmada o kadar iyiydi ki ve öyle de yaptı - ta ki kapının kapandığını duyana kadar. Gözlerini kırıştıırarak etrafına bakındı.

Yatak parçalanmıştı. Ve James gitmişti.

Bu düşünce ona acı verdi. Her zamanki gibi zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Onun peşinden gitmesi gerekiyordu ve gidecekti de. Şu son iş e-postasını da bitirir bitirmez.

Ama öyle bir şey olmadı.

Olan şey, birkaç saat sonra bir solukla uyanmasıydı. Uyuyakalmıştı. Saat sabahın sekiziydi ve uyumaktan boynu tutulmuştu.

yarı oturur vaziyette, burnu telefonundaydı. Ama vücudunun geri kalanına gelince, o konuda hiçbir şikayeti yoktu, çünkü James'in özenli dikkati sayesinde lezzetli bir şekilde kemiksizdi. Sadece bunu düşünmek bile nabzını yeniden hızlandırdı.

Kahvaltayı güvertede yapmayı kararlaştırdıklarını bildiğinden yataktan fırladı, hızlı bir duş aldı ve giyindi, sonra da aceleyle merdivenleri çıktı.

Gün muhteşemdi. Turkuaz sular göz alabildiğine uzanıyordu, durgun ve kristal berraklığındaydı. Hava yoğun ve ılıktı. Tek ses, deniz kuşlarının ara sıra çıkardığı ciyaklamalar ve suyun hafifçe kıyıya vuruşuydu.

Hull. Her şeyi içine çekerken kalp atışları yavaşladı ve derin, rahat bir nefes aldı. Buranın ne kadar güzel olduğunu nasıl unutmuştu, hiçbir fikri yoktu.

Mutfağa doğru ilerlerken, lavabonun başında duran Sally'ye şaşkınlıkla gülümsedi.

"Hey," dedi Hannah, "kahvaltı hazırlama sırası bende. Ne istersiniz?"

"Çok geç," dedi Sally göz kırparak ve gülümseyerek. "Elimde Her şey neredeyse hazır. Yemekler tabağa kondu, üstü örtüldü ve arka güvertedeki masaya yerleştirildi."

Hannah, Sally'yi yanağından öptü ve ona doğru ilerledi. Arka güvertede, iki kişilik romantik masada kısa bir süre durdu. İç çekerek, elinde bir sürahi portakal suyuyla onu takip eden Sally'ye baktı. "Bu gemide sır yoktur."

"Yok," dedi kadın gülerek ve uzaklaştı.

Hannah oturdu ve James'i bekledi. onu burada yenmemişti. Kahvaltıya bayılırdı. Aslında tüm yiyecekleri severdi ve tam bir sabah insanıydı.

Ama o gelmedi. Onun yatakta olmadığını biliyordu, çünkü Yirmi dakika öncesine kadar içindeydi. Onu aramaya başladı ama telefonu çaldı. İşten. On dakikalık bir görüşmeden sonra James'e mesaj attı: İyi misin?

Babası köprüden çıktı ve oturdu. "Merhaba." Hâlâ el değmemiş kahvaltısının kapağını kaldırdı ve ekşi mayalı tostunu çaldı.

"Hey," dedi.

"Bu gemide sadece iki tür insan olduğunu biliyorsun. Hızlılar . . . ve açlar."

"Uh-huh," dedi kuru bir sesle. Telefonu çalıyordu, bu yüzden James olduğunu umarak hızlıca bir göz attı.

Değildi.

"Yani . . . " Babası garip bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Uh ... hava güzel, değil mi?"

"Evet." Onun ikilemini anlaması bir anını aldı. Nasıl olduğunu sormak istiyordu, ama neler olduğunu duymak istemiyordu.

James ile dün gece.

Ona daha fazlasını söylemek istemediği için duymak istediğinden, liderliği ele almaya karar verdi.

"Nasılsın?"

"Harika," dedi.

Harika. Adam kendini iyi hissediyordu ve kadın hâlâ kulübesinde duran boşanma kâğıtlarının ağırlığını hissediyordu. "Yani."

"Yani," dedi başını sallayarak.

İç çekti. "Bak, bu çok aptalca. Hadi şu işi bitirelim. Dün gece çok içiyordun."

"Demir atmıştık. Biraz stres atmam gerekiyordu."

"Tamam . . ." Yani bir özür olmayacaktı. "Balık tutmak nasıldı? James'i gördün mü?"

"Evet, balık tutmak da harikaydı. Akşam yemeği yakaladık. Oh, ve bana genişleme planlarından bahsetti. Dedi ki

onun taşeronlarından biri olmak. Fırsat buldukça The Therapist'i kullanarak tekne maceraları için rezervasyon yaptırırdı. Yüksek meblağlı işlerle uğraştığı için kâr marjı inanılmaz olurdu."

"Baba, annem geçenlerde doktorunun senden yavaşlamayı, hatta belki de satıp emekli olmayı düşünmeni istediğini söyledi. Yüksek tansiyon, hatırladın mı? Belli ki sorumluluk seni etkiliyor, en azından bazen." Geçen seferki gibi

gece . . .

Tam telefonu tekrar çaldığında bunu elinin tersiyle itti.

"O şeyi şapkamın içinde bırakmalıydım," dedi Harry.

Bir nefes verdi. "Patronum, Cynthia. Sadece bir saniye sürer."

Kadın aramayı bitirdiğinde Harry kahvesini yudumluyordu.

"Özür dilerim," dedi Harry'ye. "Belki biraz daha Bugün. Üzerinde çalıştığım dava daha sonra hakim karşısına çıkacak. Her şey hazır, ama nasıl gittiğini öğrenmek isteyeceğim."

Başını salladı. "Seni dinlemeyi seviyorum. Zekisin, yeteneklisin.

İşiniz sizin için önemli." "Evet."

Tekrar başını salladı. "Bu tekne ve okyanus benim için aynı şekilde önemli. Senin dünyayı kurtarmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğin gibi ben de durmayacağım."

İç çekti. "Anladım."

James başka bir şort giymiş olarak göründü, koyu lacivert bir tişörtle eşleştirilmiş ve üzerinde Balıklar Sizinle Olsun!

Harry cebinden bir onluk çıkarıp ona doğru salladı. "Haklıymışsın. Senin siyah orfozun yarım kilo daha büyüktü. Övünme hakkı senindir."

James sırttı. "Bildiğim iyi oldu."

"Neredeydin?" Hannah ona sordu.

Ona bakmak için döndü, gözleri koyu renk güneş gözlüklerinin arkasındaydı, düşünceleri gizliydi. "Çalıştığını düşündüm."

Harry her zamanki yardımseverliğiyle, "Ah, öyleydi," dedi.

"Kahvaltıda buluşacaktık," dedi Hannah. "Beklerken kısa bir telefon görüşmesi yaptım, hepsi bu."

Tabii ki o sırada lanet telefonu tekrar titremeye başladı ve masanın üzerinde nöbet geçirdi.

James kaşlarını kaldırdı.

Harry öksürdü ve elinin içine doğru güldü.

Hannah, aydınlanma yüzüne çarptığında hayatındaki iki adama baktı. Her ikisine de yaşam tarzı seçimleri konusunda yükleniyordu ama yine de Noel'den hemen önce telefonunun kaprislerine göre yaşıyordu. "Pot, tanış su ısıtıcısı," diye mırıldandı nefesinin

altından. "O da neydi, Smalls?"

Cevap veremeden Sally köprüden bir soruyla seslendi. Babası bu konuşmayı yapmak için ayağa kalktı ve Hannah telefonunu bir kenara koydu.

"Ya bir şey kaçırırsan?" James söyledi.

İşin özü buydu. Bir şeyi kaçıırıyordu, hayatı. Bugünkü duruşma için yapabileceği başka bir şey de yoktu. "İş biraz bekleyebilir," dedi.

Bir gece önce James'in kollarına girdiğinden beri ilk kez onun bakışlarıyla karşılaştı ve güneş gözlüklerini

başının üst kısmıyla ona küçük ama son derece samimi bir gülümsemesi onu ayak parmaklarından köklerine kadar ısıttı. Eğildi ve ağzını onun kulağına dayadı. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en seksi şey."

"Sana olan aşkımı anlatmanın oldukça seksi olduğunu düşünmüştüm."

"Haklısın. Onu geç. Söylediğin her şey seksi." "Eh işte."

Harry masaya geri geldi ama oturmadı. "Ben kapalı. Yapacak işlerim var."

"Bekle," dedi Hannah. "Sonra konuşabilir miyiz?" "Az önce ne yapıyorduk?"

Hannah yüzünü buruşturdu. "Konuşacak daha çok şeyim var."

Harry içini çekti. "Emekli olmuyorum, Smalls. Nokta. Artık neredeyse Noel geldi. Yarın San Juan'da ailelerimizi alacağız. Yolculuğun geri kalanında sadece eğlence, duydun mu beni?"

"Hadi ama," dedi yavaşça. "Bu ne kadar gerçekçi?"

"Sanırım senin burada olman benim burada olmam kadar gerçekçi."

hediye," dedi. "İkinizle sonra görüşürüz. Kahvaltınızın tadını çıkarın." Hannah'ya baktı. "Ya da en azından dene." Ve bununla birlikte mutfağa yöneldi.

Hannah James'e baktı.

Omuz silkti. "Belki de gerçekten şüpheleniyordur, bu durumda onu ezmeden önce birkaç saat daha inkar zarar vermez. Ayrıca, Sally'nin ona nasıl baktığını görmedin mi?"

"Evet, ama ona o gözle bakmıyor."

James ayağıyla masadaki bir sandalyeyi itti ve oturdu. "Vermek için burada olduğun haber göz önüne alındığında, belki de ona bu şekilde bakmaya başlamasına yardımcı olabilirsin."

"Tekneyi satması gerekiyor."

Ona gerçekçi bir bakış attı. "Bu tekne onun hayatı. Onsuz ne yapardı?"

Hannah öne doğru eğildi. "Dinle, duymamış olabilirsin ama birkaç sağlık sorunu yaşadı. Burada, tıbbi bakımdan uzakta olması, geceleri içki içmesi

. . . En büyük korkum, o burada yalnızken bir şey olması."

"Ona en büyük korkusunun ne olduğunu sordunuz mu? Çünkü bahse girerim yapacak hiçbir şey olmadan karaya hapsolmaktır. Suyu seviyor, Hannah. Bunun için yaşıyor."

Arkasına yaslandı ve iç çekti. "Biliyorum. Onu her şeyden çok seviyor." Ben de dahil. "Sadece onu kaybetmek istemiyorum." "Bunu anlıyorum," dedi. "Belki de herkesten daha fazla, Ama yaşamak için yaşamak onun gibi bir adam için yeterli olmayacaktır."

Bakışları buluştu, James artık ondan gizleniyordu. "James, neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu sabah beni ektin."

"Dürüst olmak gerekirse, burada olup olmadığını fark edip etmeyeceğinizden emin değildim."

Kadın şaşkına dönmüştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dün gece sen telefonunu eline almadan önce prezervatifi daha yeni çıkarmıştım. Mesajı aldım diyelim."

"Sadece uyumadan önce bir şeyler yapmam gerekiyordu, hepsi bu."

Başını iki yana salladı. "En az otuz dakika bekledim ben çıkmadan önce. Gittiğimi fark etmedin bile."

"Çok özür dilerim." Utanarak nefesini içine çekti.

"Gittiğini duydum. Bir e-postayı bitirir bitirmez peşinden gideceğime dair kendime söz vermiştim ama uyuyakalmışım. Söyleyebilirdin bir şey var."

"Diyelim ki odaklanmıştın, bana değil."

"Tamam," dedi başını sallayarak, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu tür şeyleri daha önce ... şeylerden de duymuştu,

Hemen hemen çıktığı her erkekle. "Ben tek fikirliyim. Bunun üzerinde çalışabilirim."

Ona okunamayan bir bakış attı. "İşin senin için önemli Hannah, öyle de olmalı. Bu kadar tutkulu olmanı seviyorum. Ama dün gece ... bana özel hissettirdi." Durakladı ve

onun dikkatini çektiğinden emin oldu. "Gerçekten özeldi. Sonra bu işte yalnız olduğumu fark ettim."

Havanın bir anda ciğerlerini terk ettiğini hissetti ve ayağa kalkarak masanın etrafından dolaşıp ona doğru ilerledi. Masanın içine adım atarak dizlerinin üzerine çökerek kollarını James'in ortasına doladı ve ona sarıldı. "Çok özür dilerim James. Sana böyle hissettirmek istememiştim. Yalnız değildin.

Sen . . ." Başını salladı ve ona doğru eğdi. "Sen dünyamı sarstı. Beni titrek bir eksende bıraktı. Şu anda bile hala hissediyorum. Sen de hissediyor musun?"

Gözleri ciddiyetini korudu ama ağzının kenarları hafifçe seğirdi. "Doğruyu söylemek gerekirse, seninle . . . aynı."

Kadın homurdandı ve adam onu kaldırıp kucağına çekti, Ona sarıldı. "Seni cinsel olarak takip eden hep ben oldum," dedi saçlarına doğru. "Sonra dün gece beni başka bir şey olarak görmediğini düşündüğümde sinirlenecek kadar ikiyüzlü davrandım. Aramızdaki bu his hoşuma gitmedi."

"Öyle değildi. Asla öyle olmadı." Onun yüzünü avuçladı. "Senin beynini ve gülümsemeni sevdiğim kadar en sevdiğim vücut parçası."

Bu onu güldürdü. "Aynen. Beynini ve gülümsemeni, vücudunun tüm parçalarını sevdiğim kadar seviyorum." Onu usulca öptü. "Endişelendiğin için burada olduğunu anlıyorum.

babanı kaybettiğin için. O duyguyu bilirim."

Onun bildiğini biliyordu. Jason'ı kaybettiğinde kendisinden bir parça kaybetmişti. Bunun acısını hayal bile edemiyordu. "Onu kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Ama bak, o tam burada, senin önünde. Hepimiz öyleyiz." Onun yüzünü avuçladı. "Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin? Sen bir yüzde yüz burada bizimle mi?"

Onun gözlerinin içine baktı ve sadece kabul, şefkat ve kendisi için duyduğu endişeyi gördü. "Sanırım ikimiz de bunun üzerinde çalışmam gerektiğini biliyoruz," dedi yumuşak bir sesle. "Aslında, benim çalışmam gerekiyor

birçok şey üzerinde çalıştım. Ama iyi haber şu ki, bir şeyi kafama koyduğumda, onu doğru yapana kadar pes etmiyorum."

Gülümsedi. "Kulağa umut verici geliyor."

Yüzünde muzip bir sırıtma belirdi. "Yine de bazı şeyler pratik gerektirir. Hem de çok fazla."

"İyi ki pratik yapmakta çok iyiyim ..."

OceanofPDF.com

Bölüm 11

James çoğu zaman geleceği düşünmesine izin vermezdi. Ne de olsa herkesin bir geleceği olmadığını herkesten daha iyi biliyordu. Fakat

Hannah'yla yeniden birlikte olunca, bir zamanlar onunla yaşamayı umduğu ilişkiyi düşünmeden edemiyordu.

Sıcak bir güneşin altında öğleden sonraydı.

Kilometrelerce uzanan Karayip Denizi ve en sevdiği kızın üzerinde farklı bir bikini vardı, bu seferki kalp durduran bir kırmızıydı. Şu anda teknenin arka tarafındaki yüzme güvertesinde oturuyorlardı, sırlıklam olmuşlardı ve seçtikleri ganimetleri toplamak için kazandıkları yarıştan nefes nefese kalmışlardı. Hannah onu yenmişti, çoğunlukla Çünkü yüzerken gözlerini ondan alamıyordu, suda ilerliyordu ve o kadar çok gülüyordu ki neredeyse kendini boğacaktı.

Sırlıklam saçlarını yüzünden çekip adamın bakışlarıyla buluştuğunda hâlâ gülüyordu ve gülümsemesi yavaşça soluyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Bu sabah için gerçekten üzgünüm."

"Özre ihtiyacım yok," dedi. Onu iyi tanıyordu. Bir şeyi yeterince çok istediğinde, onu kendisi için gerçekleştirirdi. Eğer tekrar istediği kişinin kendisi olmasını sağlayacak kadar şanslı olursa, bunu ona bildirirdi. "Sorun değil, Hannah."

"Hayır, öyle değil. İşimi senin önüne koydum ve bunu yapmamalıydım. Bu seninle birlikte olmak istemediğim anlamına gelmiyordu, ne o zaman ne de kahvaltıda."

"Uzun zamandır hayatınız işiniz olmuş. Onu ilk sıraya koymanız anlaşılabilir bir durum."

"Şey ..." Gülümsedi. "Şu anda çalışmıyorum."

O hayranlık uyandıran seksi gülümseme, vücudunun oldukça iyi hatırlıyordu ve lanet olsun, Oyuncu Seksi Hannah'yı seviyordu. "Değilsin," dedi gülerek. "Ve henüz ödülünü almadın - hile yapmış olsan bile."

"Ben asla aldatmam." Ama o güldü.

"Uh-huh," dedi, onunla birlikte gülmekten kendini alamadı. Kız bulaşıcıydı. "Yani orada hızlı bir bikini üstü arızası yaşadığında ve beni teşhir ettiğinde, bu tamamen kazara mıydı?"

Çenesini kaldırdı ama gözlerinde hem sıcaklık hem de mizah vardı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Yüzüne gülümserken ona yakın olmanın verdiği basit zevk için daha da yaklaştı. "Belki biz bunu daha sonra özel olarak, daha ayrıntılı bir şekilde görüşmeliyiz."

"Katılıyorum," dedi. "Yorulursam diye uzanıyorum."

"Düşünce tarzını seviyorum." Adam onun burnunun ucuna dokundu.

"Daha fazla güneş kremine ihtiyacın var." Doğrulup şişeye uzandı.

"Sadece ellerini tekrar üzerimde gezdirmek istiyorsun." "Yüzde yüz. Ön tarafına uzan."

Tam da bunu yapmak için acele etti, yerine kıvrıldı ve onu inletti çünkü en şirin, en seksi kama giyiyor. Babasının gözlerinin üzerlerinde olabileceğinin fazlasıyla farkında olan adam, ellerini kızın güneşten ısınmış teninde tutarak ve küçük bikinisinin altından kaymayarak bunu bir PG etkinliği haline getirmek için elinden geleni yaptı.

"Sabah San Juan'a varmadan önce babama söylemem gerek," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı. "Sonra annenle baban burada olacak ve senin de babanla konuşma şansın olacak. Büyük gün."

"Evet."

Elini onunkinin içine soktu ve iç çekti. "Gerçek hayata dönüyoruz."

Adam derin bir nefes aldı ama bir şey söylemedi ve kadın ona baktı.

"En son burada yattığımız zamanı hatırlıyorum," dedi.

Doğrulup başını salladı. "İkimiz için de zor bir yıl oldu."

"Evet," dedi. "Kardeşim ölmüştü ve sevdiğim kız beni terk etti ve sonra da hayalet oldu. Bir yıl hiç olmadığı kadar zordu. alır."

Gözlerini ona dikti. "Sen . . beni sevdin mi?" "Artık bir önemi var mı?"

Derin bir nefes aldı. "Evet. Ve seni terk etmedim.

Bu . . işe yaramadı."

Homurdandı.

"Öyle olmadı!" Onu işaret etti. "Üniversite stajımı bırakıp dünyayı dolaşmamı istedin, hayır

Soru sorulmaz, plan yapılmaz, sadece uçarak gidilir.

Ve anladığım kadarıyla sen bir yerden geliyorsun.

Çok üzüldüm, gerçekten, ama istedim... hayır, ben eve gidip o stajı almam gerekiyordu, böylece kendimi geleceğe hazırlayabilirdim. Senin ne yapman gerektiğini anladım ama sen benim ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışmadın bile. Mutlu olmak istedin. Ama herkes mutluluğu farklı şekillerde yaşar James. Sıkı çalışma ve istikrar benim için mutluluktan daha önemli. Yani bir güvenlik ağı."

"Bu sadece benim istediğim bir şey değildi, Hannah."

Durakladı ve derin bir nefes aldı çünkü en son istediği şey bu haftanın da birlikte oldukları son hafta gibi bitmesiydi.

"Jason'a yeni yılı Barbados'ta geçireceğime söz verdim.

Her zaman gitmek istediği ama bir türlü işten izin alıp gidemediği bir yer."

Ona bakakaldı. "Ne?"

"Evet, çünkü sonunda bazı şeylerin farkına vardı. Çok fazla ve çok uzun süre çalıştığını ve hayatını hiç yaşamadığını."

Şaşırmış görünüyordu. "Sen hiç ... demedin."

"Elbette bu onun seçimiydi. Ama sonuçta hata yaptığını biliyordu. Pişmanlıkları vardı, çünkü ölmeden önce yapılacaklar listesine koyacağı şeylerin hiçbirini yapmamıştı,

buna aşık olmak ve çocuk sahibi olmak da dahil. Her zaman çalışır ve ileriye bakardı, asla anı yaşamazdı." O Sertçe yutkundu. "Bana bunu yapmayacağıma, beni mutlu eden bir şey yaparak yaşayacağıma dair söz verdirdi."

"Bunu bilmiyordum."

"Biliyorum," dedi. "Bana bunu anlatma şansı vermediğini söyledim kendime, ama dürüst olmak gerekirse?" Omuz silkti. "Sanırım gerçekten beni seçmeni istedim çünkü sen Benimle birlikte olmak istediğin için, Jason'a verdiğim bir sözle seni buna zorladığım için değil."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Bu kararı verebilecek durumda değildim," diye fısıldadı. "Ya da seninle seyahat etmeyi bile, çünkü gerçeği biliyordum - eğer seninle bu konuda konuşsaydım, stajyerlikten ayrılırdım, arkama bakmadan. Peter Pan hayatı yaşayamazdım James. Büyümek zorundaydım."

Ve işte oradaydı. Başını salladı. "Çünkü birimizin yapması gerekiyordu, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim."

"Sen yaptın, ama sorun değil." Ayağa kalktı. "Hepimiz yapmamız gerekeni yaptık. Pişmanlık yok, değil mi?"

Yüzünde bir duygu ifadesi belirdi ama ifadesini temizledi ve başını salladı.

Sally alt güverteden James'e seslendi.

"Geliyorum," diye karşılık verdi, gözleri Hannah'daydı. Onun ne diyeceğini bekliyordu... kahretsin, hiçbir fikri yoktu. Ama kadın hiçbir şey söylemedi ve adam başını sallayıp uzaklaştı.

Bölüm 12

James'in uzaklaşmasını izlerken Hannah kalbinin yeniden ikiye ayrıldığını hissetti. Onu sevmiştii.

"Smalls."

Sırtını babasına dönmüştü. "İyi bir zaman değil," demeyi başardı.

"Az önce annenden bir mesaj aldım."

Gözlerini kapadı, yüzünü okşayan ılık esintiye ve mutlu kuşların cıvıltılarına odaklandı.

"Neden bana söylemedin?" Harry sordu.

Neşesiz bir kahkaha attı ve başını geriye atarak muhteşem mavi gökyüzüne baktı. İhtiyacı olduğunda huysuz bir fırtına neredeydi? "Onu hâlâ doğru kullanmıyorsun baba."

"Annen beni boşuyor mu?"

Lanet olsun. Onunla yüzleşmek için döndü ve yüzündeki mutlak yıkım ifadesi karşısında yeniden ağlamak istedi.

"Yani bu doğru mu?"

"Sana söyleyecektim," diye fısıldadı.

"Peki neden söylemedin?"

"I . . ." Hiçbir mazeret yoktu. Hiçbir mazeret. "Doğru zamanı bulmaya çalışıyordum."

Adam ona bakakaldı, vücudunun her çizgisinde acı ve inançsızlık vardı. "Doğru zaman seninle

bu gemiye bindim. Ama sen sürekli kulağına yapıştırdığın o zimbirtıyla çok meşguldün."

Evet, ve o orada dururken o mekanizma çalışıyordu. Duruşma birkaç saat içinde yapılacaktı ama elini cebinden çıkarmadı ve gözlerini babasından ayırmadı.

"Noel'de seninle birlikte olmak için işten izin almamın tek nedeninin patronuma onu bu davaya geri getirmek için uzaktan çalışacağıma söz vermem olduğunu biliyorsun."

"Noel'de bu teknede olmanı istemedim." Onu işaret etti. "Noel için seni istedim. Eskiden olduğu gibi ikimizin de sevdiği şeyleri yaparak vakit geçirmek istedim. Seni özledim ve seni nadiren görebiliyorum." Başını iki yana salladı. "I

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Annen her zaman çok Benim için de meşgul ve sanırım elma ağaçtan uzağa düşmüyor, değil mi?"

Seksi gezgin James'e bir kez daha aşık olmaktan, babasının yaklaşan boşanma acısından, işine ayak uydurmaktan endişe ediyordu.

kendi eylemleri dışında her şey için endişeleniyordu. Sonuç olarak babası haklıydı. Annesi gibi davranıyordu, her şeyi önemli şeylerin önüne koyuyordu, örneğin Hayatındaki insanlara değer veriyor.

Bu aydınlanma şu anki acıya bir şey yapmadı. Babasının sert sözleri karşısında içi cız etti. "Ben her iki ebeveynimden de öğrendim," dedi ona. "Evet, annem kendi hayatıyla o kadar meşguldü ki onunla nadiren vakit geçirebiliyorduk ama sen de tekneyle meşguldün baba. Tam olarak emin değilim

hatırladığınızı sanmıyorum, ama siz çalışırken bana iyi olmamı ve kendimi meşgul etmemi söylediğinizi hatırlıyorum.

Küçük yaşlardan itibaren kendimi meşgul etmek ve sizin yolunuza çıkmamak zorundaydım. Yani gerçekten, çok uzağa düşmediğim iki ağaç vardı.

..." Telefonu çalmaya devam ederken ayağa kalktı. "Her şey için özür dilerim. Sana söylemeliydim ama seni incitmek için o kadar da acelem yoktu." Telefonunu çıkardı ve ekranına baktı. "Şimdi buna bakmam lazım." Dönüyor

Cynthia'nın çağrısına cevap verdi.

"Hannah, Tanrı'ya şükür. Duruşma ertelendi çünkü bir sorun var. Cerrahın iki imzalı beyanı eksik. Onları almadan ne bir karar ne de bir ameliyat olacak."

Hannah kaşlarını çatı. "Doğru ama bu konuyu dün sabah asistanınızla konuştum, bana gidip onları getireceğini söyledi."

"Onlara ihtiyacımız olacağını düşünmemiştim. Dün gece aksini duydum ve asistanım sana mesaj atarak Bunu halletmen için sana ihtiyacım vardı. Cerraha bu kadar hızlı ulaşabilecek tek kişi sensin. Bu konuda ne durumdayız?"

Bugün tüm dünyası başına yıkılacakmış gibi görünüyordu. "Ondan bir mesaj almadım yoksa ikinize de birinin şahsen gitmesi gerektiğini hatırlattı. İdeal olan, süreci hızlandırmak için cerrahı ve personeli yeterince tanıyan biri olmasıydı."

"Evet, o da sizsiniz."

"Bu da benim bir uçağa binmemi gerektirir."

"Mükemmel," dedi Cynthia. "Herkes bu işte senin de olduğunu söyleyeceğim."

Hannah alçak sesle, neşesiz bir kahkaha attı. "Geri uçmamı mı istiyorsun? Ben bir teknedeyim."

"Seyahat programınız birkaç saat içinde Porto Riko'da olacağınızı söylüyor. Duruşmayı yarına ertelemek zorundayım. Kırmızı gözle geri dönmek için bolca zaman var."

burada."

"Ama . . . Alo?" Telefonuna baktı. Mükemmeldi. Cynthia telefonu kapatmıştı. Hannah başını kaldırıp babasına baktı. "Sanırım işin özünü anladın."

Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Harika. Bugün ikide iki.

Beş dakika sonra Cynthia'nın asistanı uçuşları ve kara ulaşımını kolaylaştırmak için onu aradı. O da Telefon görüşmesini bitirdiğinde arkasını döndü ve babasını bir kez daha orada, elleri cebinde, yüzü alışılmadık derecede ciddi bir şekilde dururken buldu.

"O şekilde çekip gitmemeliydim," dedi, onu şaşırttı. "Özür dilerim. Gitmeden önce konuşacak vaktin var mı?"

Kadın başını salladı ve adam onu güvertedeki şezlonglara götürdü. İkisi de oturdu ve adam ona baktı. "Bana söylediklerini duyduğumu ve pek çok şey için üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Sana onlardan bahsedebilir miyim?"

"Her zaman."

Başını salladı, minnettar görünüyordu. "Bazen işleri yoluna koymak için ne kadar uğraşırsam, o kadar batırıyorum gibi geliyor. her şey bitti."

"Baba," dedi yorgun bir şekilde, "hiçbir şeyi berbat etmedin." "Dur bakalım, Smalls. Bitirmeme izin ver.

Birkaç gün önce sana söyledim hiçbir şey bedava değildir, ama bu doğru değildi. Benim sana olan aşkım bedava."

Boğazı düğümlendi ve gözleri acıdı. "Aynı," diye fısıldadı.

Gözleri şimdi de parlıyordu ve boğazını temizledi. "Sana söylemem gereken şey, annen ve benim, seni, bir çocukla evlenmek zorunda kalacağın bir pozisyona soktuğumuz için üzgün olduğumdu.

haberi veren kişi. Ve her zaman teknemi sana tercih ettiğim için daha da üzgünüm."

"Her zaman yapmadın."

Hüzünle gülümsedi ve saçının gevşek bir tutamını çekti. "Sen hayatımdaki en tatlı şeysin, bunu biliyor musun?" İç çekti. "Gerçek şu ki, hayat zor seçimlerden ibarettir,

Doğru olanı eğlenceli olana tercih etmekle ilgili ve ikimiz de bunun hiçbir zaman benim güçlü yanımla olmadığını biliyoruz." Dirseklerini dizlerine dayadı ve eğildi, gözleri daha önce hiç görmediği kadar ciddiye. "İşini bir kenara bıraktığın için sana kızdım.

Ben de yıllardır sana aynı şeyi yapıyorum. Seni teknemin önüne koymamak

Hayatımın en büyük pişmanlığı. Diğer de annen ultimatoma verdiğinde seni ve anneni seçmemekti - ya o ya da tekne.

Bunu sana bir daha asla yapmayacağım. Sana söz veriyorum."

Gözyaşlarını içine çekerek onun eline uzandı. "Dedim ki Buraya senin için geliyordum, sana haberleri vermek zorunda kaldığımda yanında olmak için. Ama gerçek şu ki, buraya kendim için de geldim. O kağıtları imzaladığında, artık senin üvey kızın değilim ve buna hazır değildim. doğru."

Kederli bir sesle onu sandalyesinden çekip çıkardı ve sertçe sarıldı. "Bizi aile yapan şey bir kâğıt parçası değil," diye fısıldadı saçlarına doğru.

Konuşamayınca sadece başını salladı ve kollarını ona sıkıca sardı.

"Benimle takılıp kaldın, Hannah. Sadece Noel için değil."

"Sadece Noel için değil," diye fısıldadı, bunun için, onun için şiddetle minnettardı.

Geri çekilerek ön kolunu ıslak gözlerine hızlıca sildi, sonra kadının bakışlarıyla buluştu. "Yaşadığım o kadar çok şey var ki seni yetiştirirken ihmal ettim. Sana bisiklet sürmeyi bile öğretmedim."

"Hayır, ama sayende güneşin altında her türlü düğümün nasıl yapılacağını, nasıl jüri kurulacağını biliyorum. MacGyver düzeyinde beceriye sahip her şeyi ve yetmiş fit uzunluğundaki bir gemiyi nasıl idare edeceğini. Bunu kaç kişi söyleyebilir?"

"Ama bu ne kadar pratik? Araba kullanmayı öğrendiğinde, lastik değiştirmeyi bildiğinden emin olmalıydım."

"Bunun için Üçlü A'm var. Ama kalabalık bir limanda hiçbir şeye çarpmadan demirlemek için Üçlü A yok.

Rüzgarlı bir fırtınada hiçbir şeye çarpmadan sıfırdan," dedi gururla. "Bunu ve daha fazlasını

yapabilirim." "Doğru." Çenesindeki kaşıntıyı ovuşturdu. bir şey söylemek üzereyken ortaya çıktı

onun için rahatsız edici. "Ayrıca hiçbir erkek arkadaşınızı uslu durmaları konusunda tehdit etmedim. Ya da ..."

Kadın ona baktı. "Yüzün kızarıyor mu?"

"Tanrım." Elini yüzünde gezdirdi. "Evet, Görünüşe göre. Hiç konuşmadığımızı söylemeye çalışıyorum.

Bilirsiniz, güvende olmak hakkında. Ve korunmak."

Hannah ona bön bön baktı. "Bu noktada kuşlar ve arılar hakkında konuşmaya gerek yok. Baba, o gemi çok uzun zaman önce kalktı."

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve neredeyse rahatlamaktan sarkacaktı. "Tanrıya şükür, çünkü dürüst olmak gerekirse, sanırım hatırladığımdan daha fazlasını unuttum."

Güldü. "Az kalsın ikimizi de ömür boyu yaralıyordun."

Kıkırdayarak başını salladı. "Evet, teşekkürler beni durduruyor." Gülümsemesi soldu ve bakışları onunkileri aradı. "Yani aramız iyi mi?"

Ona tekrar sarıldı. "Biz iyiyiz."

"Güzel." Başını salladı. "Şimdi gidip ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin."

"İşle mi yoksa James'le mi?"

"James'le aranızı düzeltmenizi umduğumu söylemezsem yalan söylemiş olurum ama buna karışmayacağım."

Derin bir nefes aldı. "İşleri yoluna koyabileceğimizi sanmıyorum."

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? İkinizin birbirinizi sevdiğiniz gözleri olan herkes için çok açık. Birbirinizi her zaman sevdiniz."

Hüzünle gülümsedi. "Evet, ama ikimiz de sevginin her zaman yeterli olmadığını biliyoruz."

Kesik kesik bir nefes verdi. "Evet."

"Annem seni incittiği için özür dilerim," dedi sessizce.

"Hayır, tüm suçu ona yüklemene izin veremem. Ben de onu çok incittim ve açıkçası hatalarımı düzeltmek için çok uzun süre bekledim. Ben

hak ettiğim şeyi." Tüylü başını salladı. "Ben mutlu sonumu berbat ettim ama sen aynısını yapmak zorunda değilsin." O ona sıkı bir gülümseme verdi. "Sana babandan öğrenmeni söyledim ama gerçek şu ki, hepimiz kendi işimizi kendimiz yapmak zorundayız. hatalar."

"Merak etme, çok şey yaptım," diye espri yaptı. "Son zamanlarda . . . Babam . . . Seni burada bırakıp gideceğim için endişeleniyorum."

Noel'de yalnız."

"Yalnız değilim. Sally burada. James de ve yakında ailesi de. Ne yapman gerekiyorsa yapmanı istediğimi söyledim ve bunda ciddiymdim."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler, baba."

"İki saat içinde karaya varacağız, bu yüzden muhtemelen toplanmaya gitmelisiniz."

Hannah başını salladı ve uzaklaşmaya başladı ama sonra geri döndü. "Baba?"

"Evet, Smalls?"

Gülümsedi. "O bisiklete ne zaman geri dönersen, konuşmaya ihtiyacın olursa, senin için orada olacağım."

Bu sefer kız uzaklaştığında adam gülüyordu. Kalbi deli gibi acısa da o da gülümsüyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

James demirli Terapist'in yanındaki geçidin tepesinde duruyordu. Porto Riko'daki San Juan limanındaydılar ve sonunda ana rıhtımdan kendisine doğru geldiklerini gördüğünde ailesini gözlüyordu.

Çiğnenen ve acı çeken kalbi yine de Onu gördüklerinde yüzlerinde beliren sevinci kavramıştı. Annesi onu sıkıca kucakladı, ciğerlerindeki havayı sıktı, çekmeye çalıştığında tuttu. Sonunda küçük bir kahkaha atarak pes etti ve annesinin onu ölümüne kucaklamasına izin verdi.

"Morarıyor," dedi babası.

Annesi geri çekildi ve James'i iki yanağından öptü, sonra gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. "Sorun nedir?" Adamın ayaklarının dibindeki spor çantasını fark etti ve kaşları daha da çatıldı.

James babasına sarıldı ve sonra anne ve babasına baktı. "Üzgünüm ama kalmayacağım."

"Susan, oğlunla konuş."

Annesi gözlerini James'ten ayırmadı. "Onun yerine konuşmasına izin versek nasıl olur?"

"Tatilde konuşmak yok," dedi babası.

James'in annesi dönüp kocasına baktı. "Tatlım, bundan olabildiğince uzun süre kaçtın. Bu hiç adil değil."

Babası derin bir iç çekti. "Evet." James'e döndü. "Tamam, oturalım."

Gemiye bindiler ve ılık güneşin altında güvertede oturdular, etrafları limanın gürültüsüyle çevriliydi. Ailesi ona baktı, annesi endişeliydi, babası ... boyun eğmişti.

"Bunun ani bir karar gibi görüneceğini biliyorum," dedi James. "Ama lütfen bunu çok düşündüğümü bilin. Baba . ."-derin bir nefes aldı-"Webber Lumber'ı devralmak istemiyorum. Jason için büyük umutlar beslediğini biliyorum. Onun yerine

Benimle idare etmek zorunda kaldınız ve ben asla onun kadar kendimi adamadım ya da onun kadar iyi olamadım. Ama gerçek şu ki, onun gibi olamam çünkü ben o değilim."

Yıkılmış görünen babası pişmanlık dolu bir ses çıkardı. Susan yumuşak bir sitemle, "Sana söylemiştim," dedi.

James'in eline uzanarak. "Bebeğim, beni çok iyi dinle Dikkatli ol. Jason olmanı istemiyoruz. Biz asla bunu istedim."

"Hiçbir zaman senden başka bir şey olmanı istemedik," dedi babası, duygu yüklü bir sesle.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Her şeyden çok." Babası bir elini göğsüne götürdü.

"Bana kendi işini yapmaya gideceğini ve hiçbir şey yapmayacağını söyleyeceğini sanıyordum. bizim için daha fazla zaman."

James'in göğsünden iki ton ağırlığında bir yük kalktı.

"Tabii ki hayır. Sizi asla bırakıp gitmem, ikinizi de."

Annesi birkaç damla gözyaşını sildi ve ona sıkıca sarıldı.

Babası da aynısını yaptı. "Jason'ı kaybettikten sonra bazı zor farkındalıklara ulaşan tek kişi sen değilsin. Benimki basit

-"Hayat mutlu olmaktan başka bir şey için çok kısa."

Durakladı. "Ama şu anda hiç mutlu görünmüyorsun. Ve bu bakışı biliyorum. Bir kadınla ilgili, değil mi?"

"Dan," dedi annesi sessizce.

"Evet, öyle." James'e geri döndü. "Öyle değil mi?"

James bir iç çekti. "Bana okuması o kadar kolay olmadığımı söyle."

"Hannah," diye tahmin etti annesi.

"Tamam," diye mırıldandı James, "demek o kadar kolay okunabiliyorum." "Siz ikiniz aşık olduğunuzu kabul ettiniz mi?" diye sordu annesi.

James, Hannah'nın aralarındaki şeyi saklamaya çalışmakta haklı olduğunu biliyordu.

Yoksa anneleri çoktan düşünlerini planlamış olurdu.

"Düşündüğün gibi değil," dedi. "O ... şey, beni terk etti." Durakladı çünkü aslında teknik olarak giden oydu ama zihinsel olarak ilk giden o olmuştu.

"Evlat, söz konusu aşk olduğunda herkes bir ya da iki kez çekip gider. Bazen giden sen olursun, bazen de kovalayan sen olacaksın."

Annesi, babasına anlamlı bir bakış atarak, "Ve yalakalık," diye ekledi.

"Açıkçası her ikisinden de payıma düşeni yaptım," dedi babası alaycı bir ifadeyle. "İlişkiler böyle yürür.

Sistem düşer

sadece ikiniz de diğerinin peşinden gitmeyecek kadar inatçı olduğunuzda ayrılırsınız. Ve ben senin aşk için fazla inatçı olmadığını biliyorum çünkü sen bir Webber'sin."

"Ah," diye mırıldandı annesi, "bu çok tatlı."

James gözlerini babasına dikti.

Babası yarım bir tebessüm etti. "Aslında benim zekam mı yoksa kendi aptallığın mı seni şaşırttı anlayamıyorum."

"Sanırım ikisinden de biraz olabilir," diye itiraf etti James. "Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Buna yaşlılık deniyor ve oraya gitme, bu bir numara. James, onu seviyor musun?"

Bu kolaydı. "Evet."

"O zaman burada oturmuş ne yapıyorsun? Peşinden git."

"Bunu yaptım."

"Öyle mi? Nasıl geçti?"

James ağzını açtı ama sonra tekrar kapatıp arkasına yaslandı ve Hannah'nın peşinden hiç gitmediğini fark etti. Bir kez bile. Her zaman onun kendi şartlarıyla orada olmasını beklemişti, asla

iyiliğe karşılık vermek. Onun vazgeçmesini bekliyordu. her şeyi bırakıp onunla gitmesi, sonra da bunu yapmayınca ölümleri için onu suçlaması. Bu onun suçuydu. Neden gitmesi gerektiğini, Jason'a ne söz verdiğini ona sonuna kadar anlatacaktı. Onun yerine, Jason'ı takip edeceğini varsaymıştı. onun için ne anlama geldiğini anlamadan körü körüne inandı.

Ne ikiyüzlü bir pislik.

Ama kaçmaktan yorulmuştu. Jason gitmişti ve kimse onu geri getiremezdi, bu yüzden belki de kardeşinin zorladığı slogana göre yaşamının zamanı gelmişti. Kendi mutluluğunu yakalaması gerekiyordu - ki bu da sıcak kahverengi gözleri ve tatlı bir gülümsemesi olan, kusurlu derecede mükemmel bir esmerdi. O ayağa kalktı ve ailesine baktı.

Annesi ona el salladı. "Bizim için endişelenme. Bir aydır ilk kez buz çözüyorum. İyi olacağız."

"Git," dedi babası.

O da gitti. Havaalanına bir araç çağırmak için telefonunu çıkarırken rıhtıma kadar koştu, ancak gemiye on adım kala durdu çünkü Hannah ona doğru koşuyordu, her ikisi de gülüyor ve ağlıyordu. Onu kendine çekti. "Neyin var? İyi misin?"

"Evet. Hayır," diye düzeltti, başını salladı, nefes nefese kalmıştı. "Spor salonuna daha çok gitmeliyim."

Ne kadar sersemlemiş olsa da bu ifadedeki mizahı bulup çıkaramıyordu. "Hannah, ne yapıyorsun?"

"Gidiyordum ama taksiyi geri döndürdüm," dedi. "Seni görmem gerekiyordu."

Başını iki yana salladı, onu gördüğü için rahatlamıştı ama umut etmekten de korkuyordu. "Ama dava -baban bana ihtiyacın olan yeminli ifadelerden bahsetti-"

"Hastanemdeki tıbbi personelin çoğuyla iş ilişkileri geliştirdim. Cerrahın ofisini aradım ve onunla konuşmak için yalvardım. Onun ofisi

Ben konuşurken evrak işlerini halledin, Cynthia bizzat gidip onları getirecek. Her şey yolunda gidecek."

Şaşkındı. "Neden gitmiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Çünkü sana bir şey söylemeyi unuttum."

Tamam, bu gerçekten kötü ya da gerçekten iyi olabilirdi ve son zamanlarda şans onun yanında olmadığından, kendini hazırladı. "Bu çok komik," dedi elinden geldiğince hafifçe. "Benim de sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Önce ben gidebilir miyim?" diye sordu çok ciddi bir şekilde. "Çünkü bunu sana söylemezsem milyonlarca parçaya ayrılacağım." Çantasını ve spor çantasını güverteye bıraktı ve yüzünü avuçladı. "Sen benim için bir işten daha önemlisin ve bunu sana gösteremediğim için özür dilerim. Korkmuştum..." -başını salladı- "korkmuştum. Kendimi o kadar çok işe gömdüm ki uzun . . . Değer verdiğim insanlara nasıl yer bırakacağımı unuttum."

Adam ağzını açtı ama kadın parmağını adamın dudaklarına götürdü.

"Bu yüzden hiçbir zaman bir erkeği tamamen içeri almadım. Yani, akşam yemeği için evde olmak ve karşımdaki kişi klozet kapağını indirmeyi reddederse umursamıyormuş gibi yapmak gibi şeyler söz konusu olduğunda nasıl izin verebilirdim ki?" Yutkundu. "Ve Sonra da en büyük sorun ortaya çıkıyor."

"Neymiş o?"

"Dolabımın her santimini kullandım. Ve dairedeki tüm rafları."

Dizginlemeye çalıştığı umudu serbest kaldı ve sert bir kahkaha attı. Dizleri neredeyse Hannah'nın parmakları hâlâ ağzındayken konuşurken rahatlayarak eğildi. "Tamam ama bunlar gerçek sorunlar değil. Birlikte yemek yemek için zaman bulacağız ve uzun süre bir spor çantasıyla yaşıyorum, bu yüzden asla umursamayacağım dolap alanı hakkında. Ayrıca, klozet kapağında her iki tarafa da gidebilirim. Her iki tarafa da gidemeyeceğim şey sensin."

Nefes verdi ve ona doğru sarktı. "Az önce dizlerime vurdun."

"Seni yakaladım. Bunu daha önce de berbat ettiğimi biliyorum ama artık yanıdayım Hannah. Her zaman arkadayım."

Ellerini gömleğinin içine sokmuş, ona bakıyordu. "Hâlâ gerçek bir sorun var."

Elinden gelse yapmazdı, diye düşündü, kadının yüzündeki bir tutam saçı okşarken. "Bana bırak, Hannah Banana."

"Bir ilişkiyi yürütmeyi hiç başaramadım. Asla, bir kez bile, James," dedi, açıkça yüzde yüz ciddiydi. "Ve başka bir şey daha var. Ben ... zor biriyim." Sanki bundan utanıyormuş gibi kelimeyi fısıldadı.

Hayatın kendisinden daha çok sevdiği bu huysuz kadın için bir şefkat dalgası ve şiddetli bir koruma duygusu onu aştı. Ellerini kendi elleriyle kapatarak ona gülümsedi. "Ve . . . ?"

"Ve ..." -alt dudağını ısırды, gergin ve endişeli görünüyordu- "ve insanlar bundan hoşlanmazlar."

Eğlencesi göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuş, yerini o kadar çok duyguya bırakmıştı ki göğsü hepsini içine alabilecek gibi hissetmiyordu. "Hannah, senin bu yönünü seviyorum."

Sanki adamın ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktı. "Zor biri olmam hoşuna mı gidiyor?"

"Kendi aklınıza sahip olmanızı ve bunu dile getirmenizi seviyorum."

Bu kadar tutkulu olmana ve senin için en önemli olan şeylere bu kadar sıkı sarılmana bayılıyorum."

"Ama ... ya durursan?" diye sordu sesinde yürek parçalayan bir duyguyla. "Ya benimle ilgili bu şeyleri sevmeyi bırakırsan?"

Onu kendine çekerek alnını onunkine değdirdi. Onun gözlerinin içine baktı ve okuduğu duygu ve sevgi ruhunu doldurdu ve onun için yeterli olup olmadığına dair tüm şüphelerini yok etti. "Bebeğim, bunca yıldır seni sevdim. Bu şimdi değişmeyecek. Ya da hiçbir zaman." Durakladı. "Şimdi söyleyecek birkaç şeyim daha var. Dinleyecek misin?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Evet."

Bunu mahvetme. "Az önce rıhtımda bana doğru koştuğunu gördüğümde hayatımdaki en büyük rahatlamayı hissettim. Bilmeni isterim ki, geri dönmemiş olsaydın bile sana gelmek. Senden uzaklaşmakla hata ettim. Altı yıl önce de senden benim için kendi hayatını bırakmanı isteyerek hata yapmıştım. Bu adil değildi ve bir erkeğin sevdiği kadına yapması gereken bir şey değildi."

Kadın ağzını açtı ama adam parmağını nazikçe dudaklarına götürdü. "Ve seni seviyorum, Hannah. Seni seviyorum ve Jason öldükten sonra senin için, ikimiz için de savaşmalıyım.

yolculuk da. Yapamadığım için üzgünüm ama sana söz verebilirim, bir daha asla senin için savaşmayacağım."

"Aynen," dedi sonunda, o güne kadar duyduğu en tatlı sözle. "Ama James, ben hâlâ Wildstone'da yaşıyorum. Sen ... şey, bazen New York'ta babana yardım ediyorsun, ama çoğunlukla dünyanın her yerinde çalışıyorsun."

"Bunların hepsi doğru, ancak bir süredir bir ev üssüne ihtiyacım olduğunu biliyordum. Aslında bunun özlemini çekiyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Öyle misin?"

"Evet. Ve en akıllıca ana üssün Wildstone olacağını düşünüyorum. Orada sevdiğim ve hayatımda olması gereken bir kadın var."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Peki ya senin işin ne olacak?" "Bir keşif gezisine çıkmam gerektiğinde kullanabileceğim bir havaalanı var, ama personel sayımı iki katına çıkaracağım. Neredeyse o kadar çok gitmeyeceğim."

"Ama bu tüm hayatını değiştirmek olur. Bunu yapmanı istemiyorum, benim için değil."

"Senin için her şeyi yaparım." Yüzünü avuçladı. "Seni seviyorum, Hannah."

Elleri onunkileri örtmek için yukarı kalktı, sesi yumuşak ama sertti. "Ben de seni seviyorum James. Her zaman sevdim. Ve bilmiyorum

Neden bunu sana daha yeni söylüyorum. Bunu çok uzun zamandır hissediyorum."

Hasarlı kalbinin son parçalarının da yerine oturduğunu

hissederek gülümsedi. "Belki de sonunda doğru zaman gelmiştir."

Ona doğru adım attı, kollarını boynuna doladı ve bir öpücük için onu aşağı çekti.

"Sen benim ana üssümsün, Hannah. Şimdi ve sonsuza dek, eğer beni kabul edersen."

Gülümsedi. "Dün kazandığım ama ganimetlerimi alamadığım günü hatırlıyor musun?"

Şaşkınlıkla başını salladı. "Evet."

"O sensin. Seni sahipleniyorum, James. Benim için osun, şimdi ve sonsuza kadar."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Bir yıl sonra

Noel'den önceki geceydi ve teknede tek bir canlı bile kıpırdamıyordu. Hannah güvertede durdu, Harry de onun yanındaydı. Birlikte, bu yıl farklı olan manzarayı seyrediyorlardı.

Çok farklı.

Etrafları Karayiplerle çevrili değildi, Pasifik kıyısındaydılar. Bu da göz alabildiğine uzanan mavi-yeşil denizler yerine Morro'da oldukları anlamına geliyordu. Körfezi, muhteşem Kaliforniya yeşil tepeleriyle çevrilidir.

Tekne elbette Terapist'ti. Hannah Harry'ye gülümsedi ve sonra geçidin iki yanında oturan diğer herkesi de içine aldı, böylece artık geçici bir koridor haline gelmişti. Annesi ve yeni kocası. Sally, o sırada Harry'den başkasına ait olmayan bir nişan yüzüğü takıyor. Susan ve Dan.

Ve James, diğer uçta, onun için yaptırdığı tahta kemerin altında durmuş, koridorda ona doğru yürümesini bekliyordu. James onu izliyordu, dudaklarında sadece onun için küçük bir gülümseme vardı, gözleri o kadar çok sevgiyle doluydu ki, duyguları onu neredeyse boğarken yutkunmak zorunda kaldı.

Yıl çok hızlı geçmişti. Patronu terfi etmişti ve o da Cynthia'nın eski işini alarak ona daha çok idari bir pozisyon vermişti. Bu da ona evden çalışma ya da daha iyisi, seyahat etme özgürlüğü veriyordu.

James'in peşine takılmak istedi. Bir yandan dinlenmesi gereken davaların dinlendiğinden emin olurken, bir yandan da kendini işinden biraz olsun soyutlayabilmişti.

Neredeyse kocasına gelince, ilk yaptığı şeylerden biri Harry'yi kendisi için çalışmaya ikna etmektir. Harry mutlu bir şekilde hayatını Hannah'ya daha yakın olmak için değiştirmişti.

Ama James'in yaptığı en büyük şey sözünün arkasında durmaktır. Wildstone'da bir ev ofisi açtı ve Wildstone başlı başına bir oyun alanı olduğu için, çalışanlarına özel ve benzersiz ekip kurma deneyimleri sunmak isteyen irili ufaklı çeşitli müşteriler için çalışarak Hannah'nın arka bahçesinde bir dizi macera yarattı.

Hannah'yla birlikte küçük bir ev almışlardı ve Hannah hiçbir şeyin onu son zamanlarda olduğundan daha mutlu edemeyeceğini düşünüyordu. yıl. Ancak şimdi, hayallerinin erkeğine doğru yürümek ve yeminlerini etmek üzereyken, biliyordu ki yanlışmıştı. Bu, hayatlarının resmen birbirine karışması, kalbini hayal bile edemeyeceği bir şekilde doldurdu.

"Hazır mısın, Smalls?" Harry sordu.

Hayatında hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştı.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierras'ta ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Herhangi bir Kitaplarındaki ilginç karakterlere benzerlik çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü-kazanan kitaplarının satıldığı her yere gidin ve onu ziyaret edin web sitesinde tam bir kitap listesi ve dağlarda yaşayan şehirli kız maceralarını detaylandıran günlük blog için.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

OceanofPDF.com

Diğer yazar: Jill Shalvis

Wildstone Romanları

[Yaz Anlaşması](#)
[Neredeyse Sadece](#)
[Arkadaşız Lemon](#)
[Sisters Yağmurlu](#)
[Gün Arkadaşları](#)
[İyi Şans Kardeşi](#) (novella)
[Kayıp ve Bulunmuş Kız Kardeşler](#)

Heartbreaker Bay Romanları

[Sana Sarılıp](#)
[Oynamak Sıcak Kış](#)
[Geceleri O Öpücük](#)
[Hakkında](#)
[Noel Arifesinin Peşinde](#)
[Yanlışlıkla Bilerek](#)
[Ökseotu ile Baş Belası](#)

[Tatlı Küçük Yalanlar](#)

Şanslı Liman Romanları

Milyonda Bir O

Kadar İyi ki

Öpücüğünde

Var

Hayatta Bir Kez

Hep Aklımda Sen

Olmalıydın

Sonsuza Kadar ve

Sonunda Bir Gün

Lucky in Love

Head Over Heels

En Tatlı Şey Karşı

Konulmaz

Hayvan Manyetizması Romanları

Hala Tek

İstediğim

Sonra Sen

Geldin

Söylenti Var

Kalbimi Kurtar

Hayvan Cazibesi

Hayvan

Manyetizması

OceanofPDF.com

Join Avon's **From the Heart** newsletter to win prizes, get exclusive content and more!

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölü, tamamen tesadüfi.

CENNETTE ÖKSEOTU. Telif hakkı © 2020 Jill Shalvis'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size münhasır olmayan, devredilemez bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma hakkı. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Dijital Baskı ARALIK 2020 ISBN: 978-0-06-299302-1 Basılı

Baskı ISBN: 978-0-06-299304-5

Kapak tasarımı Nadine Badalaty

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır. HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır. Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkeler.

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.